

KARANLIĞIN UMUDU**

Deniz OCAK*

Hüzündü. Kırıktım. En çok da kırgın. Ufacık bir çocuktum ben o yıllarda, ruhundan neşe akan gökkuşağı misaliydim. Beyaz kanatlarımda umudumda. Çocuk aklımla hep güzel şeyler düşünüp, hayal ederdim tüm hayatlar ve ülkem adına. Bir gün okula gitmek üzere giyinip hazırlandığımda çok yüksek bir ses ile evimiz sallandı. Deprem sandım öncelikle bilmiyordum çünkü savaşın ne olduğunu. Çocukken oynadığımız oyunlarda aldığım yaradan akan kandan ibaretti benim gördüğüm. Sesin bitmesini bekledim öylece, bitmedi. Bir sürü asker gördük sonra insanlar gördük oradan oraya kaçan. Bizim çocukken oynadığımız kovalamaca oyunu gibi masum değildi bu kaçış, bu kovalayış. Gördüğünü vuruyordu asker, yere yığılan insanlardan kan akıyor, cansız bedenlerinden süzülüyordu adeta. Günler günleri kovaladı ve bitmedi o zaman çok idrakinde olmadığım, şimdi ise adına “vahşet” dediğim durum. Evden çıkamıyorduk, gülmüyordu yüzlerimiz oysa biz öyle mutluyduk ki. Annem, babam sürekli ağlıyor ne yapacaklarını konuşuyordu. Bunu bize belli etmeselerde anlıyorduk çocuk aklımızla bazı şeyleri. Varlıklı bir ailenin çocuğuydum ben. İki kardeşlik biz. Mutlu bir ailemiz vardı o askerler bizim evimizi yıkıp, bizi doğduğumuz topraklardan gönderene dek. Ne olduğunu anlamadığım bir şekilde arkadaşlarımdan, evimden, doğup büyüdüğüm yerden ayrıldık bir anda. Hiç görmediğim bir kente taşındık. Konuştukları şeylerden hiçbir şey anlamadığım bir yere. Annem durmadan ağlıyor, babam ona her şeyin güzel olacağını, üzülmemesini söylüyordu. Peki annem neden ağlıyor? O askerler neden bizim evimizi yıktı? Üstelik onları daha önce hiç görmedim. Annem, babam onları kızdırdı mı acaba diye düşünüyordum o yaşlarda. Birde kardeşimle birlikte oynadığımız tüm oyuncaklarımız paramparça olmuştu. Üstelik onları bize babam yapardı. Mimardı babam, ismi Nejad. Ev hanımıydı annem, ismi Zehra. Kardeşim Omar ve ben Rana. İşte bu kadardık biz. Dört kişilik dünyamızda; kötülük bilmeden, kimse-nin kimseyi incitmediği bir hayatta, en sevdiğimiz yerimizden yaralanacağımızı bilmeden yaşayıp gidi-yorduk. Geldiğimiz, daha doğrusu gelmek zorunda olduğumuz yerin adı Kuyucak diye bir ilçeydi. Aydın’ın bir ilçesiymiş. Yolda, annem ile babamın Kuyucak’ın küçük bir ilçe olduğunu, orada yaşamının bizim için uygun olduğunu, Aydın büyük şehir olduğu için babamın belki bir iş bulabileceği inancında olduğunu, ve daha bir sürü şey duydum. En önemlisi meğer biz buraya “sürgün” edilmişiz. Türkiye bize kapılarını açmış. “Sürgün” kelimesine öylece odaklanmışım. Kelimenin manasını anlamamama rağmen kelimeye bir hüznün vardı sanki ve bunu derinden hissetmişim. Annemin gözyaşları yol bo-yunca dinmedi. Babam ise hep o mağrur tavrıyla annemi teselli etti. Yollarda durduk. Denizi gördük. Uçsuz, mavi. Bir anda içime bir umut geldi “her şey güzel olacak” dedim kendi kendime. O günden son-ra ne zaman bu cümleyi söyletsem dilime çekip çıkarıverir beni karanlıktan. “Her şey güzel olacak”. Umudun cümle haliydi sanki. İyi düşünmeye başladığımda, iyi olacaktı sanki her şey. Annem bize, kötü şeyler aklımıza geldiğinde, korktuğumuzda hep göğe bakmamızı ve Tanrım, küçük bir çocuğun duasıdır, iyi olmamıza izin ver ne olursun Amin! dememizi söylerdi. Çocukların duası kabul olurmuş. Ben yine aynı şeyi yapmışım o gün ve ondan sonraki gün, günler ve hatta yıllar. Yeni bir eve taşındık. Kü-çük, kutu gibi. Omar ile aynı odada kalıyorduk çünkü evimizde yeterli sayıda oda yoktu. Bir şey olmuştu sanki bana, büyümüşüm.

* Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)’ın T.C. İçişleri Bakanlığı Dernekler Dairesi Başkanlığı’nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan “Göçmen Sorununa Genç Bakış” İsimli yarışmada hikaye dalında **BİRİNCİ** olan eser.

** Adnan Menderes Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü Yüksek Lisan Öğrencisi,

Anneme, babama yardım ediyor, kardeşimle ilgileniyor, okula gidemememe rağmen kendimce sorular uydurup onları çözüyordum. Ama okuyamıyordum çünkü bizim dilimizde tek kelime yazı yoktu ve buna çok üzülüyordum. Annem ile babamı benim okula devam etmem gerektiğini konuşurlarken duyduğumda attığım çılgık hala bile kulaklarımda. Öylesine sevinmişim ki ruhumda bir şeyler kanatlanmıştı adeta. Göğe kaldırdım başımı ve Tanrı'ya teşekkür ettim. Onca yaşanan olayları bir çocuğun küçük bir mutlulukta (ki benim için çok büyük bir mutluluktu) unutuvermesi bu kadar kolaydı işte. Çocuk kin tutmazdı çünkü, acı bilmezdi, çocuk mutluluktu. Bütün bu duyguların zıddını büyükler biliyor, onlar öğretiyordu. İşte belki de ben bunları öğrenmemek için büyümek istemiyordum ya da küçücük çocuklar bu kötü şeyleri öğrenmesin diye öğretmen olmak istiyordum. Bu özlemim, isteğim belki de yaşayacağım günlerin habercisiydi bana. Alnıma yazılmıştı belki de. Günler birbiri ardına sıralanırken ben sabırla okula gideceğim günü bekliyordum. O gün gelip çatmıştı. Babam ile birlikte erkenden düşmüştük yola. Ben zaten geceden uyuyamamıştım bile. Heyecanımdan sabaha kadar yatakta dönüp durmuştum. Okula vardığımızda gördüm onu. Yanımdan gülümseyerek geçişini hala dün gibi hatırlarım. Gözlerindeki ışık bana daha ilk günden geçmişti. Meğer sonradan sihirli elleriyle hayatıma dokunacak kişi, Zeynep Öğretmenimmiş, o. Müdürün odasına gittiğimizde bizi orta boylu, esmer, güler yüzlü bir adam karşıladı. İsmi Necdet olan bu bey bize çok iyi davrandı. Ben dikkatli bir şekilde etrafı incelerken onlar konuşuyorlardı. Babam mimar olduğu için Türkiye'ye sık gider gelirdi. Türkçeyi ana dil seviyesinde bilmese de iletişim kurabilecek kadar konuşabiliyordu. Bize de sadece birkaç kelime öğretmişti. Kim bilebilir ki bir gün toprağından sürgüne yollanıp başka bir ülkede başka bir yaşam süreceğini? Ben konuşmaları anlayamasam da babamın ifadesinden bir şeylerin ters gittiğini anladım. Babam bir kağıdabir şeyler yazıp Necdet Bey'e verdi ve biz çıktık. Babama olanları sorduğumda bana : Okulda Arapça eğitim vermedikleri için beni okula kaydedemeyeceklerini, ama benim uslu ve zeki bir çocuk gibi göründüğümü, bu hususta

öğretmenlerle konuşup, benim için bir şeyler yapıp yapılamayacağını konuşacaklarını, bu yüzden de iletişime geçmek için babamın numarasını aldığını söyledi. Bir taraftan çok üzülsem de Necdet Bey'in bana çıkarken nasıl baktığını düşündüğümde içime bir umut doğmuştu yine. Babama üzüldüğümü belli etmemeye çalıştım. Bunu ne kadar başardım o çocuk yaşında bilmiyorum fakat eve gidene kadar sustuğumuzu hatırlıyorum. Eve döndüğümüzde annem olay karşısında çok üzülüp ağlarken ben ona : Üzülme Anneciğim Tanrı çocukları pek sever, ben dua edeceğim kabul olacak inan diye teselli ettim. Birkaç gün sonra Necdet Bey babamı aradı ve bana mutluluktan çılgık attıran haberi verdi. Okuldaki bir öğretmen bana gönüllü olarak her gün Türkçe dersleri verecekti. Bir yıl bu eğitimi aldıktan sonra bende okula başlayabilecektim. Bu harika bir haberdirdi. Bizi Çarşamba günü aradılar. Öğretmenim Pazartesi günü gelecekti ve günler bu heyecanla nasıl geçecekti bir de bana sorun. Nihayet o gün geldi çatı. Ben erkenden kalkıp, anneme çörek pişirmesi için yardım ettim ve en güzel kıyafetimi giydim. Gerçi evimizden sadece birkaç parça eşya alabiliştik. Babamın iş bulamamasından dolayı biraz birikmişlerimizle idare ediyorduk. Annem de bize ucuz yollu birkaç parça kıyafet alabilmişti. Ama olsundu, ben mutluydum, şükürdü. Öğretmenim gelecekti ve ben yeni şeyler öğrenecektim. Bunun mutluluğuyla pencerede beklerken öğretmenim sonunda geldi. İşte oydu! Gülüşüyle içimi aydınlatan, okulda gördüğüm kadındı. Koşarak fırladım evden, babamın bana öğrettiği birkaç kelime Türkçem ile: Hoş geldiniz Öğretmenim dedim. O da bana : Hoş bulduk Ranacığım, ben Zeynep dedi. Adımı biliyor olması beni ayrıca mutlu etmişti. Tanışma faslından sonra öğretmenim babamı ne yapacağımız konusunda bilgilendirdi. Babam da bana tercüme etti. Öğretmenim okulun bana verdiği kitapları verdi. Okulum bunu bile düşünmüştü ve bu bizi çok mutlu etmişti, duygulandırmıştı. Babam utanarak bu eğitimin maddi karşılığını sorduğunda öğretmenimin cevabı hepimizi ağlattı. Dedi ki : "Nejat Bey bu yaşadığınız durum herkesin başına gelebilir. Yarınımız belli değil. Biz Türkiye olarak, her şeyden önce eğitimci kimliğimiz, daha önemlisi insan olarak sizin ve ço-

cuklarınız için elimizden geleni yapmaya hazırız. Onlar da bizim yavrularımız.

Siz bunları düşünmeyin. Rana çok akıllı bir çocuğa benziyor. Biz Rana için ne yapılabilir onu konuşalım” dedi o melek gülümsemesiyle. Sabırla, babamın bana ne dediğini söylemesini bekliyordum. Babam anlattığında ağladığımı hatırlıyorum. İçimden kendime şöyle demiştim : “Elimden gelenin fazlasını yapacağıma dair kendime söz veriyorum” Günler günleri, aylar ayları kovalarken ben hızla öğreniyordum. Zeynep Öğretmenim memnundu benden. Zeynep Öğretmenimin sadece ders olarak değil, hayatıma kattığı bin bir güzellik, tecrübeleri benim bugün en büyük servetlerimdir. O kadar çok şey paylaştık ki ona duyduğum minneti ömrümce ödeyemem. Ben ilkokul, ortaokul derken İzmir Sosyal Bilimler Lisesi’ni kazanmıştım. Bu sürede biz Türkiye’ye kendi vatanımız gibi alıştık, o kadar benimsedik ki tekrar Suriye’ye dönmemeye karar verdik. Zeynep Öğretmenimle irtibatımı hiç kesmedim. Haftalık ziyaretlerimi hiç aksatmadım. Zamanın akışına engel olmak namümkün olduğundan hızla akıp gitti yıllar. Ben Ankara Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bölümünü kazanmıştım. Herkes bu duruma çok sevindi. Bu sırada babam işlerini yoluna koymuş, annem çok iyi komşular edinmiş, Omar ilkokulu bitirmişti bile. Okulu bitirdikten sonra hemen atandım.

Üstelik Kuyucak’ta okuduğum Atatürk İlköğretim Okulu’na. Bu haber ailemi, beni ve Zeynep Öğretmenimi çok mutlu etti. İlk görev günüm gelip çatmıştı bile. İlk dersimizde çocuklarıma hikayemi anlattım ve onlara dedim ki : “ Yaşam öyle bir şeydir ki kıvrımlı bir dağ gibidir bu yol. Döndüğünüz her virajda karşınıza ne

çıkacağını bilemediğiniz bir yol. Fakat yolda ilerlerken hızınızı ayarlarsanız yapacağınız hamle için düşünme şansınız olabilir. İnsanın başına bu hayatta her şeyin gelmesi mümkündür. Siz yeter ki mücadelenizi verin. Yeter ki mücadeleniz “insanca” olsun. Olsun ki elbet karşılığını alabilesiniz. Var olma mücadeleniz sizin karanlığınızı aydınlık yapacaktır. İnsanlara dokunun. Dokunun ki taçlansın gülüşler, yemyeşil olsun her yer. Ve unutmayın çocuklar, Tanrı çocukların duasını asla geri çevirmez ☺ Umudunuz aydınlansın, kanatlarınız hep çırpılsın, hayat dene bu hikayede. İşte böylece bu güne geldim. Böyle bir mücadeleden, zorluktan insanca gördüğümüz muamele ve dayanma kudretimizle bugüne geldik. Şimdi ülkem gibi benimsediğim Türkiye Cumhuriyeti’ne, ve bizi kendisi gibi gören, hiç incitmeyen, karanlığımıza umut olan, başta Zeynep Öğretmenim olmak üzere tüm Türk insanına içten teşekkür ederim.

THE HOPE OF THE DARKNESS

Deniz OCAK

It was sadness. I was broken. I am mostly broken. I was such a small boy in those years, I was like a rainbow of joy flowing through my soul. White flies in my hope. I always dreamed of beautiful things in my childish mind, I dreamed in the name of all lives and my country. One day when I was dressed and ready to go to the school, my house shook with a loud sound. First I thought it was an earthquake because I didn't know what war was. When I was a child, I saw the blood flowing from the wound only in the games I played. I waited for the sound to end, but it didn't end. We saw a lot of soldiers and then people running around here and there. This chase, was not an innocent chase like the chase game we played when we were kids. Soldiers were shooting the person they saw, blood was flowing from the people in fact blood was percolating from their dead bodies. The days chased the days and the situation was not over, back then I was not very cognizant which now I call it "savagery". We could not get out of the house, our faces were not smiling in fact we were very happy.

My father and mother was always crying and talking about what to do. Even when they didn't want us to know, we understood some things with our childish mind. I was a child of a wealthy family. We're two siblings. We had a happy family before those soldiers vandalised our house and sent us from the land we had born. Unknowingly I had to leave my friends, my home where I was born and raised. We moved to a city I'd never seen. I do not understand anything from the things they talk about. My mother was crying nonstop, my father told her that everything would be nice and was telling her not be upset. Well, why was my mother crying? Why did those soldiers vandalised our house? Then again I've never seen them before. Back at those ages I was thinking did my mother and father did something to upset them. All our toys we played with my brother were shattered. Then again my father bought those toys to us. My father's name is Nejad, he was an architect.

My mother's name is Zehra and she was a housewife. My brother is Omar and I am Rana. That's what we are. In our four-person world; without knowing evil, in a life where no one hurt anyone, we were living without knowing that we are going to be injured from our favorite place. The place where we came, or rather, the place we had to come to was called Kuyucak. It was a county of Aydin. On the way, I heard that my father and my mother were talking, hearing that Kuyucak is a small county, that living there is suitable for us, that Aydin is a big city and that my father is in the belief that maybe he can find a job there, and so much more. Most importantly, to my surprise we are "exiled" here. Turkey opened its doors to us. I was so focused on the word "exile." Although I could not understand the meaning of the word, I felt a deep sorrow in my heart and I felt it deeply. My mother's tears didn't stop all along the way. My father on the other hand always consoled my mother with his proud attitude. We stopped on the way. We saw the sea. It's vast, blue. Out of nowhere I felt hope, "Everything will be good," I said to myself. Whenever I tell this sentence to myself after that day, it pulls me out of the darkness. "Everything will be good". It was like the phrase form of hope. It seemed like when I'm starting to think well, everything will be just fine. My mother used to say that when bad things come to your mind, when you are afraid, look in the sky and say God, this is the voice of a little child, please let us be good, Amin! The prayers of a child would be accepted. I did the same thing that day and the day after it, days and even years. We moved to a new house. It was small like a box. We were staying in the same room with Omar because there were not enough rooms in our house. Something happened to me, I grew up. I was helping my mother and my father, I was taking care of my brother, even though I can't go to the school, I made up my own questions and solved them. But I can't read because there was not a single word in our language and I was very sad about it. The scream that I uttered is still in my ears when I heard my father and my mother talking about me continuing to the school. I was so happy that something in my soul was overjoyed. I raised my head to the sky and thanked God.

It was so easy for a child to forget all the things happened with a little happiness (which was a great happiness for me). Because a child does not hold on grudge because they did not know what pain was, a child was happiness. The adults knew the opposites of these feelings, they were teaching them. Maybe that's why I did not want to grow up to learn about them, or I wanted to be a teacher so that little kids wouldn't learn these bad things. This yearning was maybe the messenger of the day that would experience. While the days were lined up one after another, I was waiting for the day I was going to go to school. My father and I hit the road early in the morning. I've already couldn't sleep last night. I jiffled on my bed all night long. I saw her when we arrived to school. I still remember the smile she had just like yesterday. The light in her eyes passed to me on the very first day. To my surprise it was Zeynep teacher who was going to change my life with her magical hands. When we went to head master's office, a middle-sized, dark-haired, gull-faced man welcomed us. This gentleman who was Necdet was very kind to us. They were talking when I was observing the surrounding carefully. My father came to Turkey frequently because he was an architect. Even though he couldn't speak Turkish in an advance level, he knew adequate enough to communicate. He taught us just a few words. Who knows that one day they will be sent to exile from their land and live another life in another country? I understood that something went wrong from my father's expression even though I could not understand the conversation. My father wrote something on a piece of paper and gave it to Necdet Bey, and we left. I asked what happened to my dad: he told me that he gave his number so that they could contact him later because they would not be able to enroll me because the language of the education was not based on Arabic at school, but that I looked like a good and intelligent child, talking to teachers about this subject, about whether they could do something for me. On one hand i was feeling sad, but when i think of how Necdet Bey looked at me when I got out, I felt hopeful again. I tried not to show my dad that I

was sad. I do not know how much I managed to do that as a child at my age, but I remember that we didn't talked until we went back home. When I returned home, after hearing about the event my mother was very sad and was crying, I said to her: "Do not be sad mother. I comforted her by telling that, I will pray to God and it will be accepted. A few days later Necdet Bey called my father and gave me news that made me scream out of happiness. A teacher in the school volunteered to give me Turkish lessons every day. After a year of study, I will be able to start the school. That was great news. They called us on Wednesday. My teacher was going to come on Monday and ask me how the days would pass with this excitement. Finally here comes the day. I got up early and helped my mother bake the donut and I wore my finest outfit. Though we only took few furniture from our house. Because my father could not find a job, we managed with a little bit of accumulation. My mom could get us some cheap clothes. But so be it, I was happy, thankful. My teacher was coming, and I was going to learn new things. While I was happily waiting in the window, my teacher finally came. That's her! She was the woman I saw in school, who warmed me up with her smile. I ran away out of the house, with a few Turkish words that my father taught me I said, Welcome, Teacher. Thank you, dear Rana, I am Zeynep, she said. It made me happy knowing that she knew my name. After our introduction, my teacher informed my dad about what we are going to do. My dad translated it to me. My teacher gave me the books the school gave me. My school even thought about it and it made me very happy, we were all moved by it. When my father timidly asked for the financial payment of this education, the answer of my teacher made us all cry. She said: "Nejat Bey, this situation can happen to anyone. Tomorrow is mystery for us all. We as Turkey are, above all, as an educator, more important as human beings, we are ready to do everything we can for you and your children. They are our children as well. You do not worry about it. Rana looks like a very smart kid. Let's talk about what we can do for Rana," said she with her angelic smile. I was waiting

for my father to tell me what she said. I remember myself crying when my dad told me. I said to myself: "I promise to myself that I will do the best I can." I was learning quickly as the days were chasing the days and months chasing the months. She was satisfied from me. Not only her lectures but the numerous beauties that she added to my life and her experiences are my biggest treasures today. We've shared so many things that I won't be able to pay my gratitude to her forever. After primary school, secondary school, I got into Izmir High School of Social Sciences. During this time, we became familiar to Turkey as our own country, so we have decided not to return to Syria again. I've never disconnected myself from my teacher, Zeynep. I never stopped my weekly visits. Time slipped by since it was impossible to prevent the flow of time. I got admitted to the Department of Classroom Teaching at Ankara University. Everyone was very happy with this situation. At that time my father had set his business to rights, my mother had very good neighbors, and Omar had already completed elementary school. I was immediately assigned after I finished school. Moreover, I was assigned to Atatürk Elementary School in Kuyucak which I attended. This news made my family, me and my teacher Zeynep very happy.

My first day in school was finally at hand. In my first lesson, I told my story to the children and I said to them: "Life is a track like a curved mountain. It is a track in which in your every curve you do not know what to expect. But if you adjust your speed while you are on the road, you may have a chance to think about your move. Anything can happen to a person in this life. You just give your fair fight. As long as it is a "humanly" one. So that you can take have your reward. Your struggle for existence will make your darkness brighter. Touch people. Touch so that the laughs will be crowned, so that everywhere will be green. And remember, children, God will never turn down children's prayers ☺ May your hope be enlightened, may your wings always flutter, life try in this story. That's how I came to this day. From such a struggle, from the difficulty, by humane treatment and endurance, we have come to today. I would like to express my sincere thanks to all Turkish people and especially my teacher Zeynep, now that I adopted the Republic of Turkey like my country and who have seen us a part of them, never offended us, and became hope to our darkness.

DIE HOFFNUNG DER DUNKELHEIT

Deniz OCAK

Es war trüb. Ich war gebrochen. Am meisten aber gekränkt. Ich war noch ein kleines Kind in diesen Jahren. Fröhlich wie ein Regenbogen war mein Geist. Weißer Flügel besaß meine Hoffnung. Als ich noch ein Kind war stellte ich mir immer gute Dinge vor, über mein Land und über andere Menschen. Als ich mich eines Tages vorbereitete um Schule zu gehen, bebte das Haus durch einen großen Lärm. Ich habe als erstes an Erdbeben gedacht weil ich über Krieg nichts wusste. Bis jetzt kannte ich nur das Blut die wir beim Spielen durch die Verletzungen bekamen.

Ich habe solange gewartet bis sich der Lärm aufhörte aber es hörte nicht auf. Wir haben zuerst ganz viele Soldaten gesehen und später Menschen die hin und her liefen. Es war kein Kinderspiel. Der Jagt war nicht harmlos. Jeder wurde erschossen, sie fielen auf dem Boden und Blut floss aus ihren toten Körper. Ein Tag verfolgte den anderen aber es gab keine Ende.

Nun aber nenne ich es als menschliche Tragödie. Wir konnten nicht mehr raus aus dem Haus. Wir konnten nicht mehr freuen als Kinder. Meine Mutter, mein Vater weinten ständig über unseren Übelstand. Damit wir es nicht mitbekamen, sprachen sie heimlich miteinander. Ich war das Kind einer wohlhabenden Familie. Wir waren zwei Brüder. Wir waren eine glückliche Familie, bis die Soldaten uns das Haus abgerissen und aus dem Heimat Land weggejagt hatten. Ohne zu wissen was passiert war, musste ich meine Freunde, mein Haus wo ich aufgewachsen wurde verlassen. Wir zogen in eine Stadt, die ich nie gesehen habe. Nicht mal die Sprache kannte ich. Meine Mutter weinte unaufhörlich aber mein Vater tröstete ihm. Er sagte, sie soll sich keine Sorgen machen, es wird alles besser werden. Also, warum weint meine Mutter? Warum haben die Soldaten unser Haus zerstört. Außerdem habe sie zuvor noch nie gesehen. In der alte dachte ich mir vor ob meine Mutter oder meiner Vater sie geärgert hätte. Noch dazu waren unsere ganzen Spielsachen, die wir zusammen mit meinem Bruder gespielt hatten kaputt gegangen.

Die Spielzeuge wurden besonders von meinem Vater Verfertigt. Meine Vater Nejad war ein Architekt und meine Mutter Zehra eine Hausfrau. Omar war mein Bruder und Rana die Schwester. So groß war unsere Familie. Wir lebten als vier Personen unwissend von den Bosheiten von der außer Welt. Wir hatten bis jetzt niemanden etwas Schlechtes getan oder jemandem verletzt.

Wir kamen oder mussten kommen in einem Ort namens Kuyucak, eine Kreisstadt von Aydın. Auf unterwegs erzählten meiner Eltern das Kuyucak eine ideale Ort zum Leben für uns sei. Ich habe noch gehört dass in Provinz Aydın bessere Arbeitsmöglichkeiten für meiner Vater gibt und noch vieles anderes. Noch wichtiger ist wir seien hier Exil gekommen. Die Türkei soll für uns die Türen geöffnet haben. Ich hatte mich nur auf das Wort „Exil“ konzentriert. „Exile“ Ich denke, es ist das Wort Fokus. Obwohl ich die Bedeutung dieses Wortes nicht kannte spürte ich die Traurigkeit. Dem ganzem Reise durchweinte meine Mutter.

Mein Vater hatte immer mit der stolzen Haltung meine Mutter getröstet. Wir hielten auf der Straße. Wir sahen das Endlose Blau Meer. Plötzlich kam ich zur einen Hoffnung „alles wird besser“ dachte ich mir. Nach diesem Tag, jedes Mal wenn ich in Schwierigkeiten Gerrite fallen mir dieser Wörter wieder ein und komme aus dem dunkle raus. „Alles wird besser.“ Als wäre die Zitierung vom Hoffnung. Ich musste mich konzentrieren auf positiv zu denken, dann ging es mir auch besser. Meiner Mutter empfählt uns immer wenn etwas Schlimmes in unsere gewissen auftaucht, sollten wir den Himmel schauen und beten, dass es alles wieder besser wird. Unser Gott wird an das Gebet eines kleinen Kindes hören. Ich tat es auch jeden Tag, Jahre lang, sogar immer noch.

Wir zogen in ein neues Haus um. Klein, wie eine Schachtel. Da wir kein genug Raum in der Wohnung hatten teilte ich mit Omar einer Zimmer. Ich fühlte mich auf einmal erwachsen. Mein Vater half meiner Mutter, er kümmerte sich mit meinen Geschwistern. Ich durfte erst nicht zu Schule. Trotzdem löste ich Probleme die ich erfunden hatte. Ich konnte aber leider nicht lesen weil kein einziger Buchstabe sich mit unserem ähnelte. Deswegen war ich sehr traurig. Als ich mein Vater mit meiner Mutter sprechen hörte, dass ich mein Schule fortsetzen sollte, ging mir so ein Freuden Geschrei raus die mir aus den Ohren nie verging. Ich war so Glückliche geworden als würde ich vor Freude fliegen. Ich hob den Kopf zum Himmel und dankte dem Gott. Dieses Andenken machte mich so Glückliche das ich nach so vielen Ereignissen die wir erlebt hatten alles vergessen habe. Kinder können nicht feindschaftlich seien weil sie den Schmerz nicht kennen und immer glücklich sind. Das alles wussten die Erwachsenen und bringen uns bei. Ich wollte es aber nicht lernen und deswegen Lehrer werden. Die Kinder sollten solche schlechten Gefühle nicht lernen. Es war mein Sehnsucht. Vielleicht war

es eine Nachricht oder es sollte mein Schicksaal werden. Die Zeiten vergingen, geduldig wartete ich auf den ersten Tag meiner Schule. Es war soweit.

Zusammen mit meinem Vater gingen wir früh in der morgen auf den weg. Ich konnte in dieser Nacht vor Aufregungen bis morgen früh gar nicht schlafen. Ich sah Sie, als wir in der Schule kamen. Lächelnd ging sie von mir vorbei. Genau diesen Augenblick konnte ich es nicht vergessen.

Ihr strahlendes Lächeln in ihrem Auge von Lehrerin Zeynep, beeinflusste mich schon am ersten Tag. Sie war es, die mich mit ihrer magischen Händen mich berührte und verwandelte. Als wir in das Büro des Direktors betraten begrüßte uns ein gut aussehender Mann mit einem lächelnden Gesicht. Er hieß Necdet war sehr höflich uns gegenüber. Aufmerksam schaute ich mich herum als sie sprachen. Weil mein Vater Architekt war kam er öfter nach Türkei. Er war in der Türkische Sprache nicht sehr gut beherrschen aber er konnte sich verständigen. Auch uns lehrte er paar Wörter mit. Wer könnte es wissen das man eines Tages in einem anderen Land als Exil leben muss. Obwohl ich nichts wusste was sie sprachen, spürte ich dass einiges nicht richtig ging. Mein Vater schrieb etwas auf ein Papier und gab es an Herrn Necdet.

Danach gingen wir raus. Als ich mein Vater befragte über das Gespräch, antwortete er mir; da sie in der Schule keinen arabischen Unterricht geben, können sie mich nicht eintragen. Weil ich ein braves Kind war wollte der Direktor die Sache noch einmal mit dem Lehrer besprechen und eine Lösung finden.

Deswegen wollte er die Tel. Nummer von meinem Vater haben. Obwohl ich mich einerseits sehr schlecht fühlte gaben mir andererseits die anblicke von Herrn Nejdets wieder neue Hoffnung. Ich habe meine Betrübnis gegenüber mein Vater verbergt. Ich weist nicht

mehr wie lange ich es in diesem Alter ausgehalten hatte aber, bis nach Hause hatten wir nichts gesprochen.

Als wir nach Hause kamen und über dem Vorfall erzählten weinte die Mutter. Keine Sorge Mama, der lieber Gott wird auf meine Gebete hören. So tröstete ich Sie. Ein paar Tage später rief Herr Necdet mein Vater an und gab die glückliche Nachricht. Der türkische Lehrer an der Schule wollte mir freiwillig, jeden Tag, Unterricht geben. Nach einem Jahr Sprachkursus konnte ich auch mit der Ausbildung in der Schule beginnen. Das war eine gute Nachricht. Sie haben uns am Mittwoch angerufen. Die Lehrerin sollte am Montag kommen. Vor Begeisterung und Freude wusste gar nicht wie die Zeit vergangen war. Schließlich war der Tag gekommen. Ich stand am Morgen ganz früh auf und half meiner Mutter beim Teig Backen. Ich hatte meine schönsten Kleider angezogen obwohl es wenig war. Mein Vater hatte noch keinen Job gefunden deswegen mussten wir noch sparen. Deswegen hatte die Mutter unseiner paar günstige Kleidungsstücke gekauft.

Trotzdem war ich glücklich. Meine Lehrerin sollte kommen und ich wollte von ihr vieles lernen. Ich war glücklich und wartete sie vor Fenster. Genau das war Sie! Die Frau mit glänzenden Lächeln die ich in der Schule gesehen habe. Laufend ging ich raus und begrüßte sie mit ein paar Wörtern die ich von meinem Vater gelernt hatte: Willkommen Lehrerin. Sie begrüßte mich zurück. Hallo Rana; ich bin die Zeynep. Als sie mich mit meinem Namen ansprach wurde ich noch glücklicher. Nach der Bekanntschaft hat die Lehrerin mein Vater Informationen über mein Lernprogramm gegeben. Mein Vater hat es dann mir erklärt. Sie gab die Bücher die für mich aus der Schule gegeben sind. Die Schule hatte sogar an die Bücher gedacht, es hat mich sehr glücklich gemacht und war sehr berührt. Als mein Vater

mit Scham über den Preis der Ausbildung fragte, weinten wir alle über die Antwort der Lehrerin. Sie sagte: „Herr Nejat jeder kann in diese Situation kommen, was morgen wird wissen wir nicht. Wir, die Türkei, werden für euch Bestes tun.“

Vor allem in dem Pädagogischen Bereich sind wir bereit die Kinder Bildung zu geben. Sie sind auch unsere Kinder, machen sie sich keine Sorgen. Rana sieht aus wie ein sehr kluges Mädchen. „Lass uns über Rana sprechen, was können wir für sie machen“ sagte sie mit ihrem lächelnden Gesicht. Geduldig wartete ich die Antwort über mich von meinem Vater. Ich hatte darauf geweint. Ich hatte mir versprochen, alles zu tun was ich konnte. Die Zeiten gingen schnell. Ich lernte schnell und die Lehrerin Zeynep war zufrieden mit mir. Sie gab mir nicht nur Schulunterricht sondern auch Erfahrung über die Welt. Es war für mich eine große Dankbarkeit die ich nie in meinem Leben zurückzahlen kann. Nach der Grundschule, Hauptschule und dann die Gymnasium für Sozialwissenschaften in Izmir gewonnen. In der Zeit haben wir uns in die Türkei so gewohnt das wir beschlossen haben nicht mehr in die Syrien zurückzukehren. Ich habe den Kontakt mit der Zeynep Lehrerin nie beendet. Jeder Woche hatte ich sie besucht. Die Zeit vergeht so schnell, man kann sie nicht stoppen. Ich studierte jetzt in Ankara als Grundschul Lehrerin. Jeder war sehr glücklich darüber. Inzwischen ging mein Vater besser mit seinen Geschäften. Meiner Mutter hatte jetzt auch ganz gute Nachbarn. Omar war sogar mit der Grundschule fertig. Nach dem ich mein Studium absolviert hatte wurde ich direkt nach Kuyucak Atatürk Grundschule ernannt. Sogar in meiner eigenen Grundschule. Diese Nachricht hat meine Familie, und meine Lehrerin Zeynep sehr glücklich gemacht. Mein erster Dienst Tag war sogar gekommen.

In dem ersten Unterricht erzählte ich über meine eigene Geschichte und sagte ihnen: Das Leben ist wie ein kurviger Weg in den Berg. Nach jeder Abbiegung in diesem Weg, weist man nicht was es zukommt.

Sie können aber eine Chance haben, um die Bewegungen zu denken und Geschwindigkeit zu regulieren. Alles kann in diesem Leben passieren. Solange sie humanitär Kämpfen können werden sie gewinnen. Sie werden die Gegenleistung bekommen. Der Kampf um die eigene Existenz wird sie aus der Dunkelheit zum Licht bringen. Berühren sie die Menschen. Damit krönt man das Lächeln der Menschen. Dadurch wird alles grün.

Und nicht zu vergessen, der Gott hört immer auf die Gebete der Kinder. Dieser Geschichte soll euch Hoffnung geben, euer Flügel für ewig schlagen. Und so kam ich zu diesem Tag. Von einem solchen schwierigen Kampf kamen wir durch eine Menschliche Behandlung bis hier her. Da ich jetzt die Türkei wie mein eigenes Land empfinde, möchte ich mich vor allem an Lehrer Zeynep die uns aus dem Dunkelheit uns gerettet und uns Hoffnung gegeben hat und an das Türkische Volk mich herzlich bedanken.

امل الظلام

Deniz OCAK

حزينا / متصدعا واكثر شيء كنت منكسرا /كنت طفلا صغير في تلك السنوات كان الفرح يتدفق من روحي مثل قوس قزح ا وكان الامل قابعا في جناحي البيضاء كنت افكر دائما في الاشياء الجميلة بعقلي الصغير هذا كنت ابني احلاما لي ولبلدي ففي يوم من الايام وانا اعد نفسي للذهاب الى المدرسة اهتز بيتنا تحت وقع صوت قوي اعتقدت انه زلزال لانني لم اكن اعرف مامعنى الحرب فقد كنت ارى تدفق الدم فقط عندما لعب واصاب بذلك الجرح الخفيف انتظرت انتهاء الصوت لكنه لم ينتهي بعد ذلك راينا الكثير من الجنود ثم العديد من الناس الفارين من مكان الى اخر فهذه لم تكن كلعبة المطاردة التي كنا نلعبها ونحن صغار بل كانت مطاردة اكبر مما كنت اتخيل فقد رايت الجنود يطلقون النار على الناس فيسقطون ارضا فتندفق منهم دماء كثيرة فيصبحون جثة هامة مضت ايام وايام ولم تنتهي هذه اللعبة الدامية لكنني الان اصبحت اسميها بالوضع الوحشي فلم نعد قادرين على الخروج من البيت لم تعد وجوهنا قادرة غللى الضحك في حين اننا كنا سعداء اما الان فولدي لا يتوقفون عن البكاء ابدا جاهلين ماالعمل فحتى وان حاولوا ابقاء الامر سرا دون افشائه الى اننا كنا نفهم بعقلنا الصغير ذلك كنت من عائلة ثرية كنا شقيقان فقط كانت لدينا اسرة سعيدة لكن الجنود هدموا كل شيء هدموا منزلنا حتى انهم كانوا السبب في ترحيلنا من الارض التي ولدنا عليها وانا غير قادر على استوعاب مايحصل تركنا بيتنا وغادرنا المكان الذي ترعرعت فيه وانتقلنا الى مدينة لم نرها من قبل امي كانت تبكي طوال الطريق دون انقطاع وابي كان يحاول التهديء من روعها مخبرها بان كل شيء سيكون على مايرام لكن ماهو السبب وراء بكاء امي ومالذي جعل الجنود يهدمون بيتنا علاوة على ذلك فاننا لم يسبق لي ان رايتهم من قبل كنت اتسائل هل امي وابي هم الذين اغضبوهم ام ماذا حتى ان كل اللعب التي كنا نلعب بها اناواخي تحطمت علاوة على ذلك فابي كان سيصلحها فهو مهندس معماري واسمه يندزاء

كانت امي ربت بيت اسمها زهراء واناواخي عمر كنا اربع افراد فقط لنا حياتنا الخاصة بنا دون معرفة للشر ودون الحاقنا الضرر باي شخص كان كنا نعيش حياة مثالية المكان الذي وصلنا اليه اوبالاحرى الذي كنا مجبورين للمجبي اليه اسمه كيوجاك فهي مقاطعة تابعة لايدن ففي طريقنا الى هناك سمعت من ابي وامي عن كيوجاك تلك التي سنتوجه اليها وكذلك سمعت من حديثهم ايضا عن مدينة ايدن تلك المدينة الكبيرة التي سيسطيع ابي ايجاد عمل فيها والتي سيكون فيها عيشنا مناسبنا لنا لكن اهم ماسمعته كانت هي كلمة اننا نفيينا الى هنا فقد فتحت تركيا ابوابها لنا بعد ما تم نفيينا فقد كنت مركزة كثيرا على هذه الكلمة

على الرغم من انني لم افهم معناها الى انها كانت تحمل في طياتها حزن عميقا فقد شعرت بذلك جيدا دموع لم تتوقف عن النزول طوال الطريق اما ابي فقد كان يحاول مواساتها بغطرسته تلك توقفنا علناالطريق فراينا البحر الازرق الذي لانهاية له فجاهة امل بداخلي فقلت في نفسي ان كل شيء سيكون بخير وعلى مايرام فممنذ ذلك اليوم وعند مواجهتنا لكل المصاعب تقوم هذه الجملة بسحبي من ظلامي ذلك كل شيء سيكون على مايرام فقد كانت هذه الجملة على شكل امل بالنسبة لي

فعندما افكر بشكل جيد كل الامور تصير بشكل افضل فامي كانت تخبرني دائما انه في كل مرة يتأبدر الى ذهننا شيء سيء او عند احساسنا بالخوف فما علينا فعله سوى النظر الى السماء والدعاء للرب بان يجعل امورنا تسير بشكل افضل فانه يقبل دعاء الاطفال الصغار انا كذلك كنت افعل نفس الشيء ابتداء من ذلك اليوم والايام التي بعدها والسنوات التي مرت كذلك

انتقلنا الى منزل جديد كان صغيرا مثل اللعبة فكنا نقيم انا وعمر في نفس الغرفة معا لانه لم يكن لدينا مساحة كافية فشيء ما تغير في كائني فقد كنت اكبر امي كانت تساعد ابي وفي نفس الوقت كانت تهتم لآخي عمر فرغم عدم ذهابي الى المدرسة الا انني كمن اسال نفسي اسئلة واحاول جاهدة الاجابة عنها بنفسي لكنني ومع الاسف لم اكن استطيع القراءة لانه لم تكن هناك كلمة واحدة في لغتنا فقد كنت مستاءا جدا حول هذا الموضوع

سمعت من حديث ابي وامي انه يجب علي اكمال دراستي فحين سماعي لذلك لازلت اتذكر انني صرخت من شدة الفرح كنت سعيدا جدا كان روحي اصبح لها جناحان ان جاز التعبير رفعت راسي الى السماء شاكرة الله عز وجل فرغم الاحداث التي عشناها فادخال فرحة على قلب طفل لم يكن بالشيء الصعب رغم ان هذا لم يكن بالشيء الضخم الى انه كان كذلك بالنسبة لي

فمنح الامل يكون سهلا فالطفل بطبيعته لايجد لانه لايعرف الالم فالطفل هو السعادة بمعناها لكن جميع اصداد هذه المشاعر يعرفها الانسان فقط فهو الذي يقوم بتعليمها لبني جنسه لاجل ذلك لم ارد ان اكبر فانا لااريد تعلم كل ذلك لكن وعلى العكس اردت ان اصبح معلما محرصا ان لايتعلم الاطفال الصغار كل هذه الاشياء السيئة فكل هذا الشوق والرغبة كانت نذيرا لما سوف اعيشه بعد ذلك فلربما كان مكتوبا على جيبني بعدما كانت الايام تمر وبانتظام كنت انا انتظر وبشوق اليوم الذي ساذهب فيه الى المدرسة فعلا اتى ذلك اليوم المنتظر فسلطنا الطريق باكرا انا وابي حتى انني لم اتم تلك الليلة من الاساس فقد كنت اتقلب في سريري يمينا ويسارا

فعند وصولنا الى هناك رايتها ولازلت اتذكر كانها البارحة مرورها من جانبي والابتسام لي ففي وقت لاحق كانت هي الشخص نفسه الذي غيرت لمسات ايايها الساحرة من حياتي فقد كانت هي نفسها معلمتي السيدة زينب

فعند ذهابنا الى غرفة المدير استقبلنا بوجه مبتسم رجل اسمر متوسط الحجم كان اسمه نجدات فقد كانت معاملته لنا معاملة جيدة وبينما انا اتفحص المكان حولي كانوا يتحدثون بينهم فوالدي وبحكم مهنته الذي كان مهندسا معماريا كان ياتي الى تركيا بشكل متواصل لكنه ورغم عدم اتقانه للغة التركية جيدا الا انه كان بمقدوره التواصل معهم من كان يعلم اننا يننفي من وطننا بل و سواصل حياتنا في بلد اخر فرغم انني لم افهم عن ماذا كانوا يتحدثون الا انني فهمت من تعابير وجه ابي انه شيء ما كان يحصل لكنه لايسير على مايرام كتب ابي بعد ذلك شيئا على ورقة وقدمها الى المدير

فعندما سألت ابي ماذا حصل فقد اخبرني ان المدرسة لايقدم تعليما باللغة العربية لذلك لم يقبلوا تسجيلي فيها لكنني بدوت طفلة ذكية لهم لذلك اخبره انهم سيفومون بالاستشارة مع المعلمين وهكذا سياخذون قرارا في حقي لذلك كتب ابي رقم هاتفه في تلك الورقة وسلمها لهم للتواصل معهم

لقد كنت متحمسة لمعرفة مآلته صاحبة الابتسامة الملانكية تلك فلزلت اذكر انني بكيت عندما قام ابي بترجمة كل مآلته له فقد وعدت نفسي انذاك ان افعل كل مايسوي فيمرور الشهور والايام كنت انا اتعلم وبسرعة فقد كانت معلمتي زينب راضية كل الرضى عني فقد هي كذلك جميلة ليس على دراستي فقط بل على حياتي كلها وكانت هذه اعظم تروة حصلت عليه لغاية اليوم فقد تشاركنا الكثير من الاشياء فلن استطيع دفع ولو القليل مما فعلته نحوي فبعد المدرسة الابتدائية فزت بشعبة العلوم الاجتماعية في ثانوية ازميز في هذا الوقت كنا قد اعتدنا على تركيا كوطن لنا حيث قررنا عدم العودة الى سوريا فلم قطع توواصلت مع معلمتي زينب حتى انني لم اكن افوت زيارتي الاسبوعية لها ايضا مرت السنوات بسرعة وفزت انا بشعبة معلمة الصف في جامعة انقرة فقد فرح الجميع لذلك وفي الوقت نفسه كانت امور ابي تصيؤ كذلك بشكل جيد اما والدتي كانت قد حصلت على حسن الجوار اما عمر فكان قد انتهى تعليمه الاولي وبعد انهاءي انا لدراستي ترقيت كمعلمة وعلو على ذلك عينت في مقاطعة كيوجاك في مدرستي الابتدائية القديمة فقد كان هذا الخبر مصدرا كبيرا لسعادتي انا وعائلي ولمعلمتي زينب كذلك في اول درس لي قمت بسررد قصتي على طلابي قائلة ** الحياة ابها الاطفال تشبه الجبل المتعرج ففي طريقك نحوها لن يمكنك معرفة مايباهه كل منعرج لك ولك ستكون لك الفرصة في التفكير في الخطوات التي ستجعلك تضبط سرعك وانت متقدم فيها كل شيء ممكن في الحياة يكفي ان تحاربوا فيها لنيل ماتريدون فبالاكيد سيكون هناك نتيجة لهذا الكفاح فهذا الاخير سيحولظلامكم الى نور المسوا كل احلامكم ولكي تتوج الامنيات ويزهر كل شيء ولاتنسوا بااطفالي اجعلوا من املككم بضيء واتركوا اجنحتكم ترفرف دائما عيشوا طعم الحياة انطلاقا من هذه القصة فهكذا انتقلت انا من الماضي الى الحاضر فالصبر والعزيمة هي اساس كل شيء والان وهذا الوطن الذي اصبح بلدا لي والذي اناسه لم يفرقوا ابدا بيني وبينهم بل وعلى العكس لم يفكروا يومافي جرحنا بل كانوا نورا لظلامنا ففي الاول زينب معلمتي وبعد ذلك م جريل الشكر لكل الامة التركية

فرغم احساسني بالحزن الا ان نظرات السيد نجدت لي وانا تاركة غرقته ظلت عالقة في ذهني فقد جعلت تلك النظرات بداخلي املا يولد من جديد حاولت رغم ذلك اخفاء حزني عن ابي فانا لم اعرف كيف نجحت في ذلك لكن الشيء الذي لازلت اذكره هو اننا بقينا صامتين طوال الطريق انا وابي عند عودتنا الى البيت بكت امي لسماها لما حصل فقلت لها مخاطبة اياها ومحاولة مواساتها لاتبكي ياامي الم تقولي لي ان الله يحب الاطفال كثيرا لذلك سادعي الله ان يكون كل شيء جيدا تقى بي بعد بضعة ايام اتصل السيد نجدت لابي واعطاه ذلك الخبر الذي جعلني اصرخ من شدة السعادة فسيقومون باعطائي كل يوم دروسا في اللغة التركية بشطل تطوعي وبعد سنة من احد الدروس التركية سابد تعليمي بشكل طبيعي فقد كان هذا الخبر خيرا عظيما بالنسبة لي فمعلمتي كانت يتاتي كل يوم الاثنين لنيدا بذلك دروسنا كنت افكر كيف ستمر هذه الايام المتبقية فقد كنت متحمسا لذلك واخيرا جاء اليوم المرتقب فقد نهضت مبكرا وقمت بمساعدة امي في تحضير كعك الصلاح وبعد ذلك قمت بارتداء افضل ماملكه من ثياب فممنجبتنا لم نستطع شراء سوى القليل من الاثاث للبيت فابي لم يستطع ايجاد عمل لذلك كنا نحاول العيش بما لدينا فقط استطاعت امي الحصول على ملابس رخيصة لنا رغم ذلك كنت سعيدة فمعلمتي سناتي وساتعلم اشياء جديدة وبينما انا انظر الى نافذة الامل تلك وصلت اخيرا معلمتي نعم انها هي تلك التي انارت مابداخلي تلك التي سبق وان رايتها في قاعة المدير اول مرة خرجت مسرعا نحوها وباستعمالي لتلك الكلمات التي علمها لي ابي صحت اهلا وسهلا بك يا معلمتي فاجابتي قائلة شكرا لك يا رنا انا زينب فقد كانت تعرف اسمي الشيء الذي زاد من سعادتني بعد فاصل تعارفنا ذلك قامت باخبار ابي عن مايجب علينا القيام به فقام ابي بدوره بترجمة ذلك لي اعطتني معلمتي الكتب التي قامت المدرسة بمنحي اياها فتفكير المدرسة بهذا النحو تجاهي اسعدنا كثيرا بل وفاضت مشاعرنا عندما سال ابي زينب بخجل عن من الذي سيتكفل بمصاريف دراستي فكان جوابها سببا في بكاتنا كلنا ** السيد نجاد اخبرنا ان هذا الوضع الذي عشتموه يمكن لاي شخص منا ان يعيشه فنحن لايمكننا التنبئ بما يحمله المستقبل لنا فنحن في تركيا نعتبر الدراسة والانسانية اهم شيء بالنسبة لنا لذلك سنبدل قصارى جهدنا لمساعدتكم انت وبنائك فهم اطفالنا كذلك فرنا طفلة ذكية يمكنها فعل ذلك هيا ياسيدي فلنتحدث عن مايمكننا فعله لها

НАДЕЖДА ТЬМЫ

Deniz OCAK

Печаль была. Я взломала. Большинство из них также обиженных. Я была маленьким ребенком, и я была в этом году, я как бы радости течет от духа радуги. Белые крылья моя надежда. Дети всегда думать о хороших вещах, с моей точки зрения, всю свою жизнь, и от имени моей страны, я бы себе представить. Однажды, когда я готовила наш дом одет, чтобы пойти в школу с очень высоким голос дрожал. До землетрясения я думала, потому что я не знаю, что такое война. Я получила в игре, которую мы играем, как в детстве я видела, было просто кровь течет из раны. Я ждала звук до конца так, это не так. Мы видели людей, то мы увидели много солдат, бежавших с места на место. Мы привыкли играть в игры, такие как погони этот ребенок не был невинным побег, это не того.

Он видел, как солдаты съемки течет кровь из людей, упавших на землю, плавал почти бездыханное тело. Дни были целыми днями и не закончилось в то время не могло быть гораздо добрее восприятие, теперь называется «дикость» я тоже состояние. Мы не выходили из дома, я не смеялся над нашим лицом, но до того мы были счастливы.

Моя мать, мой отец говорил, что они не перестают плакать. Мы также понимали, что некоторые из нас некоторые из вещей, которые они не думали о наших детях. Я была ребенком из богатой семьи. мы были Две дети . У нас была счастливая семья, что солдаты разрушили наш дом, до отправки нам землю, мы родились. Я не понимая, как-то мои друзья, мой дом, мы покинули место, где я вырос, в то время. Мы переехали в город, который я видела. место, где я ничего о том, что они говорят не понимаю. Моя мать непрерывно плакала, ее отец, что все будет хорошо, он говорит не о чем беспокоиться.

Так почему моя мама плачет? Вот почему солдаты снести наш дом? Более того, я их не видела, как никогда раньше. Моя мама, мой папа разозлился их мне интересно, если она думает в этом возрасте. Все наши игрушки мы играем с моим братом были разрушены. Кроме того, мой отец позволил бы нам делать. Мой отец был архитектором, его имя Nejad. Моя мать была домохозяйкой, её имя Zehra. Мой брат Омар и я Рана. Это что у нас есть. Четыре человека в нашем мире; зная зло, жизнь, которая не повредит ни один человек, мы раним наш, не зная, где мы собирались жить любимой. Мы прибыли, место, где мы довольно трудно найти во имя Куусак это было Кини. Это был район Aydina. По пути, с отца Куусак это небольшой город, есть жизнь он подходит для нас, мой папа, потому что Айдын был большой город, может быть, это было в надежде, что он сможет найти работу, и я слышал много вещей. Самое главное, что мы были здесь «изгнанник» .

Турция открыла свои двери для нас. «Изгнание» Я думаю, что это слово фокус. Хотя я понимаю значение слова, как будто там была печаль в словах, и я чувствовал, что глубоко. Слезы моей матери спадать по пути. Мой отец всегда утешал моя мать с надменным отношением. Мы остановились на дороге. Мы увидели море. Бесконечный синий. Внезапно я пришел к надеждой, что «все будет хорошо», сказал я себе. «Все будет в порядке.» Ну, когда я начал думать, как бы все собирается быть хорошим.

Мама нас слезала что когда мы боялись нужно посмотреть в небо и сказать БОГ наш это молитва маленького ребёнка дай нам будет хорошими АМИН. что бы принять молитвы детей. Я до сих пор делаю то же самое я сделал в тот день и на следующий день, дни и даже года. Мы переехали в новый дом. Маленький, как коробка. Мы жили в одной комнате с Омаром, потому что не было достаточно места в нашем доме. Со мной как будто что то случилось, я выросла. Мама, помогая отцу, имея дело с моим братом, несмотря на то что я не ходя в школу, сама с собой занималась собственными вопросов. Но я не читала, потому что не было ни одного слова в нашем языке, и я был очень расстроен этим. Я бросил мой отец, когда я услышал их разговор с моей матерью, что я должен продолжать свою школу, даже еще кричать мне в ухо. Я был так рад, что я что-то в моей душе крылья, так сказать. Я поднял голову к небу, и я благодарил Бога. О событиях, испытываемый ребенком в маленьком счастье (которое было большое счастье для меня) это было легко забыть это все. Дети не могли держать обиду, потому что они знают, что дети это счастье. Все знают, что большие противоположности этих чувств, они учат. Это может быть, я не хочу, чтобы узнать, как вырастить их, или маленькие дети учатся плохие вещи, которые он хотел бы стать учителем. Это стремление, желание мне, что я, возможно, предвестник дня я буду жить.

Может быть, это было написано на моем лбу. Через несколько дней после другого сортировочного я терпеливо ждали в течение дня я хожу в школу. В этот день настал. Мы упали вместе с моим отцом рано на дороге. Я уже не мог даже спать в ту ночь. Я бросил и повернулся в постели до утра, от моего волнения. Я видел его, когда мы

добрались до школы. Я до сих пор помню, как вчера переход улыбающееся мою сторону. Свет в его глазах прошла мимо меня в первый день. Оказалось, что трогать мою жизнь с волшебной рукой это была учительница Зейнеп . Когда мы шли в кабинет директора нас поздоровался мужчина среднего размера, брюнетка, с улыбающимся лицом. это мужчина относился к нам очень хорошо зовут его Неждет. Я говорил внимательно рассматривая их. Мой отец был архитектором приехать в Турцию для общих расходов. Турецкий уровень родного языка может говорить достаточно, чтобы общаться, не зная. Кроме того, он научил нас несколько слов. изгнаны из земли Кто знает один день было бы взять другую жизнь в другой стране? Я понял, что что-то пошло не так в разговорах я не могу выразить мой отец. Мой отец написал что-то на бумаге дала Неждет Бей, и мы отправились.

Я спрашиваю, что мой отец сказал мне: не может спасти меня из школы, потому что они не арабское образование в школе, но мой хороший и я смотрю, как умный ребенок, поговорить с этим учителем имеет значение для меня, они говорят что-то сделано не может быть сделано, так что, он сказал, взять номер моего отца, чтобы связаться. С одной стороны, я также очень грустила Неждет Бей родилась надежда на меня, когда я думаю о том, как оставить меня посмотреть еще раз. Простите, что я пытался скрыть свой отец. Я не знаю, как мне удалось сделать это в моем детском возрасте, но я помню, когда мы заткнуться, пока мы идем домой. очень скорбит мою мать плакать перед лицом событий, которые мы вернулись домой, я сказал ей: Не волнуйся мамы, Бог любит ребенок очень много, я считаю, что он будет утешаться принять молитву. Через несколько дней мой

отец позвонил и дал мне новость, что Г-н Неждет закричать от счастья. Турецкие уроки учителя в школе это дало бы мне каждый день в качестве добровольца. Через год я начала получать эту школу после подготовки. Это хорошая новость. Они называли нас среду. Мой учитель был день в следующий понедельник, а также будет спросить меня, как этот энтузиазм в настоящее время. Наконец настал день на нас. Я встал рано, я помогал маме испечь булочки, и я носил самый красивый наряд. Хотя лишь немногие предметы мебели были в состоянии получить наш дом.

Мы были накоплены из-за нашей неспособности найти немного делового администрирования моего отца. Моя мать была в состоянии получить нам дешевый способ несколько предметов одежды. Но я, хотя, я был счастлив, я благодарю Бога. Мой учитель придет и я узнаю что-то новое. Окно счастья во время ожидания в учителе, наконец, прибыл. Вот ваш голос! освещая изнутри с улыбкой, она была женщиной, которую я видел в школе. Я выбросил убегая из дома, мой отец научил меня несколько слов с моим турецким: Добром пожаловать сказал мой учитель.

Она сказала мне: Спасибо Rana, я сказал Зейнеп. Предпринимаются также сделал меня счастливым знать. Ознакомившись учителя информированы о том, что делать с моим отцом. Мой отец перевел для меня. Мой учитель дал мне книгу, которую он дал в школе. Моя школа даже думала об этом, и это было нам очень рад, невыразимо. Мой отец плакал от стыда, когда мой учитель попросил всех нас, чтобы ответить на основные положения этой подготовки. Он сказал: «Г-н Nejat была такая ситуация может случиться с каждым. Завтра наш неясный. Мы, как Турция, мы педагоги идентичности прежде всего, что еще более

важно, как человек для вас и ваших детей готовы сделать все возможным. Они наши потомки. Вы думаете о них. Рана выглядит очень умная. Мы говорим о том, что можно сделать с ним Рана «, сказал он с улыбкой ангела. Терпеливо, я ждала мой отец, чтобы сказать мне, что он сказал. Я

помню, я плакала, когда мой отец сказал нам. Я сказала себе, с внутренней стороны следующим образом: «что я делаю больше, чем мой лучший, я обещаю себе» Дни дни, месяцы, месяцы чеканка, я быстро учусь. Зейнеп Моего учительница была довольна мной. Зейнеп не только мой учительница, конечно, красавица, что моя жизнь в тысячу раз, один из моих самых больших событий моей судьбы сегодня. Мы разделили так много вещей, которые я не могу заплатить ему жизнь благодарность, которую я услышала.

Я элементарно, средний Izmir говоря я выиграл Общественные науки лицей. В это время мы использовали в качестве своей родины в Турции, мы приняли так много, что мы решили вернуться обратно в Сирию. Я разрезал мой учительница Zeuner в контакте со мной на всех. Я никогда не пропускал мои еженедельные посещения. Я выиграл Учебный отдел класса в университете Анкары. Все были очень рады услышать этот случай. Между тем, мой отец поставил на пути к работе, моя мама очень хорошие соседи усваиваются, Омар закончил даже начальную школу.

Я был назначен сразу после окончания школы. Кроме того, я прочитал в Куюджаке Ататюрка начальной школе. Эта новость моя семья, я и мой учительница была очень рада Зейнеп. Первая задача он пришел даже дни. Первый урок, который я рассказала свою историю своим детям, и я сказала им: «Жизнь похожа на извилистую гору, так что что-то так.

Один из способов, вы знаете, что вы столкнулись бы на каждом шагу вас.

Но вы можете иметь возможность подумать о движении, которые делают вас регулировать скорость на дороге прогрессирует.

Все возможно в этой жизни не начало человека. Вы даете ваша борьба достаточно. До тех пор, как вы боретесь «гуманным» получить. Независимо от того, что это, конечно, так что вы можете получить свои деньги. Там будет изо всех сил, чтобы сделать вашу яркую темноту. Прикоснитесь людей. Венчает, что улыбка, в любом месте вы получите зеленый.

И не забывайте, ребенок, дети молят Бог никогда не повернет назад надеюсь, что вы освещали, ваши крыла всегда били, пытались жизнь в этой истории.

И поэтому я пришел в этот день. От такой борьбы, как мы видим, гуманное обращение без труда сегодня. Теперь я принял в моей стране Турецкой Республики, и нас, кто, как и он сам, никогда не повредит, надеюсь, что наша темнота, особенно, как моя учительница Зейнеп искреннего спасибо всего турецкого народа.

امیدی نا تمام

Deniz OCAK

یک طفل معصوم زندگیم پر از باغم، واندوه و بیشتر از این یک انسان عاجز بودم من. در زمان طفولیت در آن سالیانی سال شادی و شوق مثل آب روان بود از رگ های درختم. آرزو و امیدم مثل بال های سفید پروانه ها پر میزد در آسمان. خیالات همگانیم مثل همین بود. همان مفکوره های طفلانه که در ذهنم بود همیشه در باره زندگی، و درباره کشورم نقدهای خودمآنی از نزد خود و خیالیالات پر از محبت و با امیدی فکر میکردم.

روزی روز ها بود که بخاطر رفتن به مکتب لباس مکتبیم را پوشیده بودم. همان لحظه یک صدای بزرگ و وحشتناکی به گوشم رسید. و خانه ما را لرزاند. فکر کردم زلزله بر پا شد. بخاطر اینکه نمیفهمیدم و نمیدانستم که : جنگ چیست ؟ در زمان طفولیت به همراه دوستانم بازی طفلانه میکردم و ناگهان یکی از اعضای بدنم اندکی توسط خار و یا چیزی دیگری خون آلود می شد. عبارت از همان خونی بود که در زندگیم دیده بودم.

منتظر آرام شدن اوضاع و سروصداهای بیرن بودم. اما این وضعیت پایان یافتنی نبود. تعدادی عساکر و تعدادی زیاد هم مردم را دیدم که با وحشت و دهشت پراگندگی در حال گریز بودند آن طرف و این طرف این دویدنی ها و این گریزها مثل بازی های طفلانه معصوم نبود. یک چهره دیگری را باخود داشت. عسکرها. زن، مرد، پیر، و جوان، نمی دید هر کسی را میدید به لتوکوب می پرداختند انسان های بی جانیکه در زمین می افتیدند خونی انسان مثل آب روان بود. لاش های بیجان که در زمین افتاده بودند خود تعریف خود را میکردند.

سال ها، ماه ها، و روز ها، گذشت اما این دشواری ها و بدبختی های حیات نگذشت که نفهمیده بودم چه است؟! اما فعلا که اسمش را بنام: وحشت نام گذاری کردم. از خانه های مان بیرون شده نمیتوانستیم. آن خنده های لذت بخش زندگی در لبان معصوم ما دیگر نبود. در حالیکه این مشکلات را نیز داشتیم چگونه میتوانستیم خوشبخت باشیم. چشمان پدر و مادرم همیشه پر از اشک بود نمیدانستند که راه حل چیست و درباره وضعیت با هم صحبت میکردند.

نمی خواستند و نمی گفتند در این باره برای ما بخاطر مخشوش نکردن فکر ما اما ما آن فکر طفلانه که داشتیم موضوع را میفهمیدیم.

وضعیت اقتصادی ما خوب بود و من طفل نازدانه و شاهزاده یک فامیل بودم. دو برادر بودیم. ما یک فامیل پر از محبت و خوشبختی داشتیم تا زمانیکه عسکر ها خانه های ما را ویران کرده و ما را از زادگاه خود بیرن کشیدند.

موضوع را هیچ نفهمیده بودیم. جدای پدر و مادر جدایی برادرانم و بیرون کشیدن ش از زادگاهم که بزرگترین سنگی بود ناگهانی بر سرم آمد نشست کرد. شهری که هیچ ندیده بودیم به آن کوچ کردیم جای که اصلا نمیفهمیدیم به کدام لسان یا زبانی صحبت میکردند در آنجا مسکن گرفتیم. اشک های درد آور مادرم خشک شدنی نبود و پدرم بزرگوارم که در یک چهاراهی مانده بود نمی دانست که از کدام راهی برود. به مادرم دلجوی میکرد و می گفت "گریه نکن همه چیز به یاری خدا خوب خواهد شد.

بعضی سوالات ذهنم را مخشوش میکرد. که مادرم بخاطر چه گریه میکند ؟ چرا عسکر ها آمد و خانه ما را ویران کردند ؟ و من آنها را قبلا چرا ندیده بودم؟ آیا پدرم و یا مادرم کدام کاری به حلق آنها کرده بودند که خشم قهر

زندگی شخصی خود یک تغیرات به وجود آمده است
حس میکردم کمی کالن شدم.

دیگر، پدروم مادرم کم کردم
میکردم، با برادر خود رویه
برادری میکردم و به رفتار و کردار او فکرمینموم،
با وجودیکه به مکتب نمیرفتم اما از پیش خود سوالات
و جوابات میکردم و راه حل پیدا میکردم. اما نمیتوانستم از
رویش بخوانم و به این عمل خود بسیار جگرخون
میشدم بخاطرینکه در زبان ما اینطور کلمات
"نننننننن" وجود نداشت. وقتی پدرو مادرم در باره
ادامه تحصیل صحبت میکردند که شنیده بودم آن زمان بال
های خوشبختیم در آسمانی هفتم رسیده بود تا به این حال
هم فراموش نکرده ام. آنقدر خوش شده بودم که قابل
گفتنش هم نیست. داستان خود را بالا کردم به بزرگ
عالمیان تشکر عمیق خود را ادا نمودم. این خوشبختی
بزرگ بود برای من که حادثات و وقایعات گذشته را به به
آسانی به بادی فراموشی سپرده بودم همین معصومیت
یک طفل بود که کینه در دل ندارد که یک زره
خوشبختی زندگی آن را قبلا اگر دوزخ هم باشد بعدا به
جنت مبدل میکند. معنی طفولیت خوشبختی است آن
بزرگ ها هستند که همیشه در ناله و غم زندگی کرده و
نمیتوانند به زودی فراموش کنند. همین بزرگی بود این
درس ها در زندگی برای ما می آموزاند. به همین دلیل بود
که من نمخواستم بزرگ شوم و همیشه در طفولیت باقی
بمانم. این ناممکن است از همین خاطر اگر بزرگ
هم میشدم میخواست در آینده یک معلم خوب باشم و
شاگردان خود از مفکوره بد بتوانم حفظ مراقبت بکنم. شاید
هم این حسرت نشاندهنده و خبری از زندگی آینده ام بود
که شاید هم در پیشانی من نوشته شده بود این تقدی است
هیچ نا ممکن نیست. رزو ها میگذشت اما من بی
صبرانه منتظر همان روزی و همان ساعتی بودم که
صبح وقت بخاطر رفتن به
مکتب آمده شده و به روانه
مکتب شوم.

همان روزی پراز رویای من آمده بود صبح
وقت از خواب خسته به همراه پدرم روانه مکتب شده
بودیم.

که در اصلش شب هیچ خواب نکرده بودم از خوشی و
هیجانی که در وجودم وجود داشت برایم اجازه خواب
را خواب را نداده بود. همان روز بود که در روز اول
مکتب دیدم او را آن لبان پر از خنده که خوشبختی
همه دنیا در آن جاگزین شده بود از پیشروی ما گذشت اصلا
نمیتوانم فراموشش بکنم. آن نوری که از چشمانش دیده می
شد در نگاه نخست خجری را به قلبم زده بود. اما بعدا
فهمیدم که در آینده شریک زندگیم و همسفر
را هم می شد استادم به نام "زینب" بود. در دفتر مدیر رفته
بودیم که یک در آن جا ما را یک شخص قد دراز،
رنگی گندمی و با لبای پر از خنده ما را پذیرای کرد. این
شخص محترم "نجداد" نام داشت که با ما رویه و
رفتاری بسیار خوبی کرد. من با دقت در حال نیم نگاه های

و غذب آنها به بالای ما آمده بود. این مفکوره های
طفلانه ام بود ام بود. در ذهنم هر زمان جاری میشد. یکی
اینکه همه بازیچه های که با همراه برادر کوچکم بازی
میکردم شکسته و پارچه پارچه شده بود. در
اصلش آنها را به ما پدرم جور میکرد. نام پدرم "نجیب" او
یک معمار بود و مادرم صاحب خانه بود. نامش "زهره"
برادرم "عمر" و من "رنا" اینها هستند اعضای
فامیلی ما در این دنیای چهار نفری ما. در این زنده
گی بدی چیست نمفهمیده بودیم؟ و بهیچ کسی هم آزار
و اذیت نکرده بودیم. و هیچ فکر هم نمیکردیم و
نمیفهمیدیم جای که از دل و جان دوستش داشتیم
بیرن کشیده شویم.

جای که آمدیم در اصلش آورده شده بودیم قریه به
نام "کوبوجوک" بود یکی از قریه جات شهر "آدین"
بود. در راه شنیدم که "کوبوجوک" یک قریه کوچک بوده و
زندگی کردن به آنجا برای ما مناسب بوده محسوب
شدن شهر "آدین" به یکی از شهر های بزرگ
و احتمالی پیدا کردن یک کاری مناسب به پدرم و چیز
های دیگری نیز شنیدم. و مهمتر از
همه اینکه ما به اینجا تخلیه کرده شده
بودیم. ترکیه دروازه هایش را برای ما باز کرده بود.
کلمه "تخلیه" کمی فکرم
را مخوش کرده

بود. با وجودیکه معنای این کلمه را
نمیفهمیدم اما فکر میکردم که در این کلمه یک
غمگینی وجود دارد این را از قبل و با بسیار
عمیق حس کرده بودم. چشمانی پر از اشک مادرم
حالا در راه همچنان ادامه داشت. اما پدرم همیشه آن
طرز رفتاری مغروری که داشت مادرم را دلجوی و
تسلطی میکرد. در راه موتر را ایستاد کردیم و
بخاطر یک تنفس از موتر پایین شدیم و منزره ها،
ودریا ها، را دیدیم در آن لحظه از درونم یک امید بی
معنی: و آبی برایم پیدا شد. و برای خود گفتم: همه چیز
خوب خواهد شد: از همان روز بعد همین جمله را در
زبانم جاری بکنم از قلبم یک حسی پیدا میشود که گویا من
را از دستاتم گرفتم و کمک میکند بخاطر نجات
یافتن از گمراهی برایم همینطور
رونما میشد. گویا اگر فکر خوب بکنم حس میکردم که همه
چیز خوب خواهد شد. توسطی های مادرم
هر زمان این بود که: وقتی اگر چیزهای و یا فکرهای بدی
به عقل تان بیاید و یا اگر از چیزی بترسیم باید به
آسمان نگاه کرده دوا بکنیم که: خدایا چه خواهد شد دعای
یک طفل معصوم را به درگاهت قبول کنی و اجازه بدهی
یاری کنی برایم خوبی ما آمممییین. بگوین بخاطریکه
دعای اطفال به آسانی قبول میشود:

من روز اول و روز دوم همچنان این عمل را انجام داده
بودم. روزها حتی سال ها به خانه که خوردیش مثل
یک قفس است برای ما بسیار سخت تمام شده بود. با برادر
خوردم عمر در یک اوطاق زندگی میکردیم
بخاطریکه تعداد اوطاق کم بود. فکر میکردم در

امروز استاد می آید و برای من چیزهای جدیدی را می آموزاند. لحظه لحظه هیجان و نگاه معصوم از کلکین داشتیم که در آن زمان استاد آمد. اما طوفان احساس قلبم برپا شد بخاطریکه همان چشمش بود یک نگاهش من را مثل آب کرده همان زلف های سیایش بود که بوی عنبر را می داد و همان لبان سرخش بود که رنگ انار را با خود داشت. در دیدار نخست که جانم و روحم را برای حق تسلیم کرده بودم که با خنده هایش دنیا را هیران میکرد. فکر میکنید که کی است؟ همان استادی که در روز اول در مکتب دیده بودم.

که نام مبارکش "زینب" خودش بود. لحظه نه گذشته بود که دوبه از دروازه بر آمد و چند کلمه که در زبانی ترکی میفهمیدم برای شان گفتم: خوش آمدید استاد عزیزم: او همچنان: خوش باشید تشکر میکنم "رنا" جان نام من "زینب" است: با ذکر نامم من را بیشتر خوش ساخته بود. در زمان صحبت های اولیه بودیم که استاد ما را بعد از این چه باید بکنیم و شخصا من را آگاه ساخت. و پدرم نیز گفته های استاد را برای ترجمه کرد. بغیر از آن استاد تعدادی کتاب که از طرف مکتب برای من روان شده بود اهدا کرد. از این که مکتب در باره این هم فکر کرده بود و مشکل اساسی ما را حل کرد ما بسیار خوش شده و احساساتی شده بودیم. زمانی که پدرم با سری خم در مقابل این همه طرف مادیش را پرسشان کرده بود. و جواب استاد همه ما را به گریه انداخت. آقای "نجات" فرمود که: شما این دردی را کشیده اید امکان دارد یک روز به بالای همه ما بیاید هیچ کسی نمیفهمد که فردا چه اتفاقی می افتد. ما از طرف دولت ترکیه از شما حمایت کرده و به عنوان یک انسان برای اطفال آواریتان از دست ما چیزی بیاید کمک و یاری خواهیم کرد. آنها هم اولاد های ما به حساب می روند شما در باره مادی و معنوی هیچ تشویش نداشته باشید "رنا" به یک طفلی هوشیار و دانا و ذکی به نظر میرسد و حال بر اصل موضوع بیاید و بگوئید که ما برای "رنا" چه خدمتی کرده میتوانیم. گفته بود و من منظر بی صبرانه این موضوع بودم. اشک از چشمانی پدرم جاری شد اما این بار اشک شادی بود. به یاد دارم که زمانی این ها پدرم برایم قصه کرده بود نتوانستم گریه خود را کنترل بکنم. و در آن زمان از دورن قلبم یک صدای برآمده که خود به خود میگفتم: به خدا قسم چیزی که از دستم بیاید صد برابر زیاد از آنها برای شان کمک خواهم کرد: همین بود آواز قلبم با گذشت روزها و ماهها من هم به صورت ضرب العجل در فراگیری زبان ترکی بودم. استاد از کارکرد هایم راضی بود.

تنها درس نبود که از استاد محترم یاد گرفتم که صدها هزار ها چیزی دیگری هم همچنان یاد میگرفتم

امروز بزرگترین ثروتم همان چیز است که از استادم فرا گرفته بودم. آنقدر چیز های زیادی را با هم یکجا آموختیم که قابل گفتن نیست. زحماتی که استاد برای ام کرده است هیچ وقت فراموش نخواهم کرد. و هیچ چیزی هم

به اطراف داشتیم و آنها در مصروف صحبت با همدیگر بودند. پدرم باخاطرنکه یک معمار بود از همین جهت بیشتر مصروف رفت و آمدها به کشور ترکیه بود. زبان ترکی را مثل زبان مادری نمیفهمید اما میتوانست روابط با اشخاص و مشکلات خودش را با آنها حل و فصل بکند. به ما همچنان چند کلمه از زبان ترکی آموختانده بود. هیچ کسی خیال هم نمیکرد که از وطن خود تخلیه شده و به کشوری که نه بلذت به زیانتش و نه با کلتورش داشتی بروی و در آنجا زندگی بکنی. من از سخنان و یا از صحبت آنها هیچ چیزی نمیفهمیدم اما از طرز گفتاری پدرم فهمیدم که کدام مشکلی به راه آمده است. بعد از آن پدرم در یک کاغذ چیزی نوشته کرد و به آقای "نجداد" داد و ما از آنجا بیرون شدیم. زمانی که از پدرم ماجرا را پرسیدم برایم اینگونه قصه کرد: بخاطر نبودن درس ها پرورش در زبان عربی از همین جهت من را به ثبت و قبول نکرده بودند. اما بعد از دیدن من درک کرده بودند که من یک طفل زکا و باهوش بودم را و دیگر این که پیدا کردن راه حل در این مورد گرفتن نمره تلفون پدرم از موضوعات بحث پدرم با آن آقا بود که پدرم برایم قصه کرد. از یک طرف پریشانی و غم بود اما از یک طرف هم در اصلش آن نیم نگاه های دوست داشتنی آقای "نجداد" برایم امیدی بخشیده بود. نخواستم پدرم از معیوب شدنم خبر از همین جهت چهره خود را خندان گرفتم. یک اطفال خورد سال چطور میتواند این کاری ماهرانه را انجام بدهد اما فقط تا رسیدن به خانه این بازی را ادامه دادم. اما در خانه مادر جانم این موضوع را شنیده بسیار جگرخون و از چشمانش اشک جاری شد. بعد از آن من به مادرم دل تسلی میکردم میگفتم که: گریه نکنین مادر جان خداوند اصفال را دوست دارد من دست به دعا میشوم به درگاه الاهی انشالله دعا من را خواهد کرد: از این موضوع چند روزی گذشته بود که آقای "نجداد": به پدرم زنگ زد و برایش گفت که: یکی از استادان که خودش خواسته بود برایم هر روز درس ترکی را تدریس بکند به گفته آقا: نجداد: بخود از فرا گرفتن یک سال کورس آمدگی بعد از آن من هم حق رفتن به مکتب را حاصل میکردم. این خبر آنقدر خوشایند بود که به زندگی ام یک تغییری بزرگ را ایجاد بکند. زنگ روز چهارشنبه آمده بود و استادم در روز دوشنبه می آمد. آن ساعات و دقائق و روزها چطور با هیجان و خوشحالی میگذشت کسی دیگری نخواهد فهمید جز از من. سر انجام آنروز طلای ام آمد و من صبح را سحر کردت و خستم به مادرم بخاطر پخته کردن بولانی کمک کردم. و بعد از آن یکی از بهترین لباس هایم را پوشیدم. در حقیقت به خانه چند چیز از هر نوع اشیا خریده بودیم. با وجودیکه پدرم کار پیدا کرده نمیتوانست از خمین جهت با اشیا که داشتین اداره میکردیم. مادرم همچنان برای ما چندی چیز از بازار خریداری کرده بود. گرچه دیگر نیز مشکلات زیادی وجود داشت اما من خوشحال بودم به درگاه الاهی شکر میکردم که

در آن درس خوانده بودم بحیث معلم ایفای وظیفه خود را آغاز کردم. این خبر پد و مادرم و همچنان استادم را بسیار خوشحال کرده بود در روز نخست وظیفه ام بود به شاگردان خودم حکایتی خود را بیان کردم. زندگی یک در راه انسان مثل یک کوه است از آن بلندی های کوه هیچ دیده نمیتوانی که در ادامه راه چه است. فقط به یک نقطه اشاره باید بکنیم که قدم های خود را سنجیده باید در این راه روانه باشیم اما اگر خوب و یا بد نگویم باید ادامه بدهیم. در زندگی ممکن است در بالای انسان هر چیزی بیاید این یک چیز آشکار است. در این راه کار اساسی مجادله است با هر مشکلات زندگی و رسیدن به یک هدف تنها و تنها پشت کار و مجادله است. همان زحمات و یا مجادله که تو میکنی زندگی را از گمراهی کشیده به طرف روشنای مبرد در این قابل شک تردید نیست. انسان را لمس کنید و کوشش کنید بتوانید با کوشش شما به لبانی شان تاج خنده ها جاری شود. اطفال های عزیز شما فراموش نکنید که خداوند متعال دعا های اطفال را اصلاً نادیده نخواهد گرفت و به درگاهش قبول خواهد کرد. امید خود را یکی همسفر حتی زندگی خودتان بکنید همیشه کوشش کنید که به بال های خودتان در آسمان هفتم پرواز کنید. با گذشتن از امتحانات سخت زندگی با غم، اندوه، با اشک چشمانم، با پشت کار، در اصلش با گذشتن از هفت خان رستم به این روز های زندگی رسیدم حالا رمان ان رسیده است که از میوه های این درخت باید بهره مند شوم در اصلش شویم با هم یکجا. در آخر خطر رسیده ایم که باید از کشور دوست ترکیه که احساسش برایم مثل احساس وطن خودم است و مخصوصاً از محترمه استاد بزرگوارم و بعداً هم برای همه ملت ترک برای همکاری و یا کمک برایم انجام دادند زمان ان رسیده است که یک تشکری بزرگ از آنان بکنم از درون قلب برای همه عزیزانی در این راه برایم همکاری همه جانبه کردند سپاسگذاریم خداوند متعال همیشه شما را در پناه خود نگاه بدارد....

والسلام...

بدل آن را نمیتواند ببردازد و پر کند. من در باره مکتب ابتدایه، و یا متوسطه سخن میگفتم ام در امتحان که اشتراک کرده بودم در شهر "ایزمیر" ولیسه بنام "الیسه اجتماعیات ایزمیر" با نمرات عالی کامیاب شده بودم. با این همه و در این مدت ترکیه را مثل وطنی خودم عادت کرده بودم و دوست داشتم. آنقدر عادت کرده بودیم که نمیخواستیم دیگر برگشتنی به سوریه بکنیم. با استاد "زینب" هیچ زمانی ارتباطی خود را قطع نکردم. هفته نبود که من نروم به زیارت استاد "زینب" هر هفته برای دیدن می رفتم و احوال پرس می کردم از ایشان. زمان مثل آب جاری است که نمیتوانی متوقفش کنید از همین خاطر گذشت سال ها و ماها در میان دغدغه های زندگی گاه خوش و گاه هم پر از غم و درد من در پوهنتون آنکارا در رشته معلمی کامیاب شده بودم. همه به این که من در رشته معلمی کامیاب شده بودم خوش شدند. در این مبنا با درگذشت زمان پدرم چاره خود را کرده و مادرم با همسایه ها رویی خوب و شناخت خوب از آنها کرده و همچنان برادر خوردم عمر مکتب متوسطه را به اتمام رسانیده بودم. همچنان بعد از به اتمام رساندن درس هایم وقت خود را زایعه نکرده صاحب یک وظیفه شدم همان مکتبی که خوانده

КАРАҢҒЫЛЫКТЫН ҮМҮТҮ

Deniz OCAK

Кайгылуу.Капалуу элем.Баарынан да көңүлүм оорутан эле.Мен ал жылдары кичинекей бала элем,рухунан кубаныч ташкан көгүлтүр асман сыяктуу элем.Ак үмүттөр бар эле.Бала кыялым менен бардык жандуулар жана өлкөм атына ар дайым жакшы нерселерди ойлонуп,кыялданат элем.Бир күнү мектепке барайын деп кийинип даярданганымда аябай катуу үн чыгып үйүбүз титиреди.Башында муну жер титирөө деп ойлодум,себеби согуштун эмне экенин билбейт болчум.Менин көргөнүм балалыкта ойногон оюндарыбыздан алган жарадан аккан кан гана болчу.Ал үндүн токтошун күттүм,бирок токтободу.Бир топ аскерлерди көрдүк,андан кийин ары бери качан адамдарды көрдүк.Бул качуу жана кубалоодо биздин бала кезде ойногон кубалашма оюнубуздагыдай аруулук,күнөөсүздүк жок болчу.Аскерлер көргөн бирөөнү атып,жерге жыгылган адамдардын жансыз денелеринен сүзүлүп кан агып жатты эле.Күндөр-түндөр өтсө да ал убак көп деле акылым жетпеген,азыр болсо мен аны “коркунуч” деп атаган абал бүтпөй койду.Үйдөн чыга албайт элек,жүздөрүбүз күлбөйт эле,а бирок биз бактылуу элек.Апам,атам тынымсыз ыйлап эмне кылаарын сүйлөшүп жатышты эле.

Муну бизге байкатышпаса дагы бала акылыбыз менен кээ бир нерселерди түшүнөт элек.Мен колунда бар бир үй бүлөнүн баласы элем.Эки бир тууган элек.Ал аскерлер биздин үйүбүздү бузуп,бизди туулган жерибизден айдаганга чейин бактылуу үй бүлөбүз бар эле.Көз ачып жумгуча эмне болгонун деле билбей,досторумдан,үйүмдөн,туулуп өскөн жеримден ажырадым.Эч көрбөгөн,сүйлөгөн сөзүн түшүнбөгөн бир шаарга көчүп бардык.Апам токтобой ыйлап,атам ага бардык нерсенин жакшы болоорун,кайгырбашын айтып жатты эле.Мейли апам эмнеге ыйлап жатат?Ал аскерлер эмнеге биздин үйүбүздү бузду?Анын үстүнө аларды мурун эч көрбөдүм.Апам,атам алардын жинине тийди бекен деп ойлодум ал жаштарда.Бир тууганым менен чогуу ойногон оюнчактарыбыз дагы сынык-сынык болду.Анын үстүнө оюнчактарды бизге атам жасап берчү эле.Атам архитектор эле,аты Нежад.Апам үй кожойкеси эле,аты Зехра.Иним Омар жана мен,Рана.Биз ушул эле болчубуз.Төрт кишилик өзүбүздүн дүйнөбүздө,жамандык дегенди билбей,бирөөнү бирөө капа кылбаган бир жашоодо,эң сүйгөн жерибизден айрылуу жарасын билбей жашап келип жатканбыз.Биз келген,тагыраак айта турган болсок келүүгө мажбур болгон жерибиз Куйужак деген бир район эле.Айдыңдын бир району эле.

Жолдо апам менен атамдын Куйужактын кичинекей бир район болгонун,ал жактагы жашоонун биз үчүн ыңгайлуу экенин,Айдын чоң бир шаар болгону үчүн атамдын балким бир жумуш таба алуу ишеничинде болгонун,жана дагы бир топ нерселерди уктум.Эң маанилүүсү көрсө биз бул жак сүргүндөлүптүрбүз.Туркия бизге эшиктерини ачыптыр.“Сүргүн” сөзүнө ошончолук токтодум эле.Сөздүн маанисини түшүнбөгөнүмө карабастан бул сөздө бир кайгы-муң бар сыяктуу жана муну терең сездим эле.Апамдын көз жаштары жол боюнча токтободу.Атам болсо баягы эле эрктүү аракеттери менен апамды сооротту.

Жолдордо токтодук.Деңизди көрдүк.Чеги жок,көк деңиз.Бир убак ичимде бир үмүт пайда болду”баары жакшы болот”дедим өзүмө.Ал күндөн кийин качан бул сөздү сүйлөсөм мени караңгылыктан чыгарып жибергендей болот.”Баары жакшы болот”.Үмүттүн сүйлөм түрү сыяктуу эле.Жакшы ойлонуп баштасам,баары жакшы болчу сыяктуу эле.Апам бизге жаман нерселер оюбузга келгенде,коркконубузга ар дайым асманга карап Кудайым,бул кичинекей бир баланын дубасы,аман-эсен болуубузга уруксат бер!деп айтууну сүйлөйт эле.Жаш балдардын дубасы кабыл болот экен.

Мен дагы ошол нерсени кылдым ал күн жана кийинки күн, күндөр жана жада калса жылдар Жаңы бийгө көчүп бардык. Кичинекей , куту сыяктуу.

Омар менен бир бөлмөдө жашадык, анткени үйүбүздө жетиштүү бөлмө жок эле. Мага бир нерсе болгон сыяктуу эле, чоңойдум эле.

Апама, атама жардам берип, иниме карап, мектепке бара албаганым карабастан өзүмчө суроолор ойлонуп аларды чечет элем. Бирок окуй албайт элем анткени биздин тилде бир дагы сөз жазуу жок эле, мен буга капаланчу элем. Апам менен атам менин мектепти улантышым керектигин сүйлөшүп жаткандыгын укканда кубанычтан толуп ташканым дагы деле эсимде. Ошончолук кубанганымдан рухумда бир нерселер канат байлаган сыяктуу эле. Башымды асманга көтөрүп Кудайга рахмат айттым. Ошончо болуп өткөн окуяларды бир баланын кичинекей бакыт менен (мен үчүн чоң бир бакыт эле) унутуп салуусу ушунчалык оңой эле. Бала кек сактабайт эле себеби, кайгы билбейт эле, бала бакыт эле. Бардык бул сезимдердин карама- каршысын чоңдор билип, алар үйрөтөт эле. Балким ошол үчүн дагы мен буларды үйрөнбөө үчүн чоңойууну каалабайт элем же болбосо кичинекей балдар бул жаман нерселерди үйрөнбөсүн деп мугалим болууну каалайт элем.

Бул сагынычым, каалоом балким мага алдыда жашачу күндөрүмдөн кабарчысы эле. Балким тагдырыма жазылган эле. Күндөр биринин артынан бири өткөн сайын мен сабырдуулук менен мектепке барчу күндү күтүп жаттым эле. Ал күн дпа келди эле. Атам менен эртелеп жолго чыктык эле. Мен түндө дагы уктап албай чыккам. Толкунданганымдан таңга чейин ойгоо жаттым. Мектепке барганымда көрдүм аны. Жанымдан күлүмсүрөп өтүшүн дагы деле кечээ сыяктуу эстейм. Көздөрүндөгү нур мага алгач күндөн эле чачырады.

Көрсө кийинчерээк сыйкырдуу колдору менен жашоомо кирген адам, Зейнеп эжейим экен. Директордун кабинетине барганыбызда бизди орто бойлуу, каратору, жылмайыңкы бир адам тосуп болду. Аты Неждет болгон бул мырза бизге аябай жакшы

мамиле кылды. Мен көңүл коюп айлана чөйрөнү карап жатканымда алар сүйлөшүп жатты эле. Атам архитектор болгону үчүн Туркияга тез-тез барып келчү эле. Туркчөнү эне тилинчелик билбесе дагы бирөө менен маек кура алгандай сүйлөшө алчу. Бизге дагы бир канча сөздөрдү үйрөткөн. Ким биле алат эле бир күн жериңден сүргүн болуп башка бир өлкөдө башка тиричилик өткөрүшүн. Мен сүйлөгөндөрүн түшүнө албасам дагы атамдын жүзүнөн бир нерселердин терс болуп жатканын түшүндүм. Атам бир кагазга бир нерселерди жазып Неждет мырзага берди жана биз чыктык. Атама болгон нерселерди сураганымда мага: Мектепте арапча билим бербегени үчүн мени мектепке каттай албаганым, бирок менин жоош жана акылдуу бир бала экенимди көрүндүгүмү, бул жөнүндө мугалимдер менен сүйлөшүп, мен үчүн бир нерсе кыла алышабы же жокпу аны сүйлөшөөрүн, ошол себептен дагы кайра байланышуу үчүн атамдын номерин алганын айтты. Бир тараптан аябай капалансам дагы Неждет мырзанын чыгып атканыбызда мага кандай караганын ойлогонумда ичимде бир үмүт пайда болду. Атама капаланганымды байкатпоого аракет кылдым. Муну кандай кыла алдым ал жаш кезимде билбейм, бирок үйгө жеткенче унчукпаганым эсимде. Үйгө барганыбызда апам бул окуяга капаланып ыйлап жатканда, мен ага: Капаланба апа, Кудай жаш балдарды аябай жакшы көрөт, мен дуба кылам ал кабыл кылат ишен деп соороттум. Бир топ күндөн кийин Неждет мырза атама чалып мени кубандырган кабар айтты. Мектептеги бир мугалим мага ыктыярдуу кун сайын туркчө сабак берет. Бир жыл туркчө үйрөнүп, мен дагы кийинки жылдан мектепте окуй алам. Бул укмуштуу бир кабар эле. Бизге шаршембикүнү чалышты. Эжейим дүйшөмбү күнү келет жана күндөр мендеги бул толкундоо менен кантип өтөт эми. Акыры ошол күн да келди. Мен эрте туруп, апама чөрек бышыруусу үчүн жардам бердим жана эң жакшы кийимимди кийдим. Чынында үйүбүздөн бир канча эле буюм ала алганбыз. Атамдын жумуш таба албаганына байланыштуу болгон нерселерибиз менен эптеп күн өткөрүп аттык. Апам дагы бизге арзан бир канча кийим ала алды. Бирок эмне

болсо да, мен бактылуу элем, шүтүр. Эжейим келет, мен жаңы нерселерди үйрөнөт элем. Мунун кубанычы менен терезеде күтүп жатсам эжейим келди. Мына ушул! Күлкүсү менен жан дүйнөмдү жарыткан, мектепте көргөн аял эле. Чуркаган бойдон үйдөн чыгып, атам үйрөткөн бир канча туркчө сөз менен: Кош келдиңиз, эжей дедим. Ал да мага: Кош келдик Рана, менин атым Зейнеп деди. Атымды билүүсү мени өзгөчө кубантты.

Таанышуудан кийин э жейим атама эмне кылуубуз жөнүндө айтып берди. Атам да мага которуп берди. Эжейим мектептен мага берилген китептерди берди.

Мектебим ени дагы түшүндү эле жана бул бизди кубантты, толкундантты. Атам уялып бул билимдин акчалай төлөмүн сураганда мугалим эжейдин жообу баарыбызды йлатты. Мындай деди: "Нежат мырза бул болгон абал баарыбыздын башыбызга келиши мүмкүн. Эртеңки күн белгилүү эмес. Биз Туркия болуп, баарынан мурун окуутучу жоопкерчилигибиз, жана да маанилүүсү адам катарында сиз жана балдарыңыз үчүн колубуздан келгенди жасаганга даярбыз. Алар да биздин балдарыбыз. Сиз бул нерселерди ойлонбонуз.

Рана өтө акылдуу кыздай көрүнөт. Биз Рана үчүн эмне кыла алабыз, ошол жөнүндө сүйлөшөйлү деди жылмаюу менен. Сабырдуулук менен, атамдын мага эмне деп сүйлөөрүн күтүп жаткам. Атам түшүндүрүп жатканда ыйлаганымды эстейм. Ичимден өзүмө ушунттим: "Колумдан келгенден ашыгыны жасайм, сөз берем өзүмө" Күндөр күндөрдү, айлар айларды кубалаган сайын мен тездик менен үйрөнүп жаттым.

Зейнеп эжейим менден ыраазы эле. Зейнеп эжейимдин бир гана сабак эмес, жашоомо кошкон сулуулук, тажрыйбалары бүтүн менин эң чоң байлыктарым. Ошончолук көп нерселерди аны менен бөлүштүк, ага болгон ыраазычылыгымды өмүрүм боюнча кайтара албайм. Мен 9-классты бүтүрүп, Измир Социалдык Билимдер лицейине апшырдым. Биз бул убакыт ичинде Туркияга өз өлкөбүздөй көнүп калдык, ушунчалык өнгөнүбүз үчүн кайра Сирияга кайтпоону чечтик. Зейнеп эжейим менен эч байланышымбызды үзбөдүм. Жума сайын зыяратына барып жүрдүм. Убакыттын

учуп кетүүсүнө тоскоол болуу мүмкүн болбогондуктан тездик менен өтгү жылдар. Мен Анкара Университетине мугалимдикке тапшырдым.

Баары буга кубанды. Мунун катарында атам дагы ишини жолго коюп, апамдын аябай жакшы коңшулары бар эле, Омар болсо мектепте окуп жатты. Окууну бүтүргөндөн кийин дароо эле жумушка кирдим. Анын үстүнө Куйужукта мен окуган Ататүрк мектебине. Бул кабар үй-бүлөмдү, мени жана Зейнеп эжейимди аябай кубантты. Алгачкы иш күнүм да келди. Алгачкы сабакта окуучуларыма башыман өткөн окуяны айтып бердим жана аларга: "Жашоо ушундай айланма тоо сыяктуу бир жол. Бурулган сайын ар бурулушта алдыңарга эмне чыгаарын биле албаган жол. Бирок жолдо алдыга басканда тездигиңерди ылайыктасаңар кыла турган аракетинерди ойлоо шансы болушу мүмкүн. Адамдын башына бул жашоодо ар кандай нерсе келиши мүмкүн. Силер болушунча күрөшсөңө ошол етиштүү. Бирок күрөшүңөр адамдай болсун. Ошондо албетте анын жообун ала аласыңар. Жашоо үчүн күрөш силердин караңгылыгыңарды жарык кылат. Инсандарга жакын болгула.

Ушундай жакын болгонуңардан, алардын жүзү күлсүн, баардык жер жапжашыл болсун. Жана да ушуну унутпагыла балдар, Кудай жаштардын дубасын эч качан кабыл кылбай койбойт.

Үмүтүңөр ак болсун, канаттарыңар ар дайым кагылсын, бул аңгемеден тыянак чыгаргыла. Мына ушундайча ушул күнгө келдим. Ушундай бир

күрөштөн, кыйынчылыктан инсандык мамиле жана та янаар күчүбүз менен ушул күнгө келдик. Азыр өз өлкөмдөй көргөн Туркия Мамлекетине, жана бизди өз элиндей көргөн, эч таарынтпаган, караңгылыгыбызга жарык чачып үмүт болгон, Зейнеп эжейиме жана да Түрк элине чын жүрөктөн рахмат айтам.

Qaranlığın Ümidi

Deniz OCAK

Hüzün idi. Qırıqdım. Ən çox da incik. Kiçik bir uşaqdım mən o illərdə, ruhundan sevinc axan göy qurşağı misalıydım. Ağ qanadlandı ümidimdə. Uşaq ağılımla həmişə gözəl şeylər düşünüb, xəyal edərdim bütün həyatlar və ölkəm adına. Bir gün məktəbə getmək üzrə geyinib hazırlandığımda çox yüksək bir səs ilə evimiz yelləndi. Zəlzələ sandım əvvəl çünki döyüşün nə olduğunu bilmirdim. Uşaqkən oynadığımız oyunlarda aldığım yaradan axan qandan ibarət idi mənim gördüyüm. Səsin bitməsini gözlədim eləcə, bitmədi. Bir çox əsgər gördük sonra insanlar gördük oradan oraya qaçan. Bizim uşaqkən oynadığımız qaçma-tutma oyunu kimi günahsız deyildi bu qaçış. Gördüyünü vururdu əsgər, yerə yığılan insanlardan qan axır, cansız bədənlərindən süzülürdü sanki. Günlər günləri qovdu və bitmədi o zaman çox idrakında ola bilmədiyim, indi isə adına "vəhşilik" dediyim vəziyyət. Evdən çıxma bilmirdik, gülmürdü üzlerimiz halbuki biz elə xoşbəxtdik ki. Anam, atam davamlı ağlayır nə edəcəklərini danışır. Bunu bizə bildirməyələr də uşaq ağılımla bəzi şeyləri anlayırdıq. Mən varlı bir ailənin uşağıydım. İki uşaq idik biz. Xoşbəxt bir ailəmiz vardı o əsgərlər bizim evimizi yıxıb, bizi doğulduğumuz torpaqlardan göndərənə qədər. Nə olduğunu anlamadığım bir şəkildə yoldaşlarımdan, evimdən, doğulub böyüdüyüm yerdən ayrıldığımız bir anda. Heç görmədiyim bir şəhərə daşındıq. Danışdıqları şeylərdən heç bir şey anlamadığım bir yerə. Anam dayanmadan ağlayır, atam ona hər şeyin gözəl olacağını, kədərilməməsini söyləyirdi. Yaxşı anam niyə ağlayırdı? O əsgərlər niyə bizim evimizi yıxdı? Üstəlik onları daha əvvəl heç görməmişdim. Anam, atam onları hirsəndirdimi görəsən deyə düşünürdüm o yaşlarda. Birdə qardaşım ilə birlikdə oynadığımız bütün oyuncaqlarımız paramparça olmuşdu. Üstəlik onları bizə atam edərdi. Atam Nejad memar idi. Anam Zəhra evdar qadın idi. Qardaşım Ömər və mən Rəna. bu qədər idik biz. Dörd nəfərlik dünyamızda; pislik bilmədən, kimsənin kimsəni incitmədiyi bir həyatda, ən sevdiyimiz yerimizdən yaralanacağımızı bilmədən yaşayıb gedirdik. Gəldiyimiz, daha doğrusu gəlmək məcburiyyətində olduğumuz yerin adı Quyucaq deyə bir mahal idi. Aydının bir mahalıymış. Yolda, anam ilə atamın Quyucağın kiçik bir mahal olduğunu, orada yaşamının bizim üçün uyğun olduğunu, Aydın böyük şəhər olduğu üçün atamın bəlkə bir iş tapa biləcəyi inancında olduğunu, və daha bir çox şeylər eşitdim. Ən vacibi mənə biz bura "sürgün" edilmişikmiş. Türkiyə bizə qapılarını açmışdı. "Sürgün" sözünə eləcə fokuslanmışdım. Sözün mənasını anlamamama baxmayaraq sözdə bir kədər vardı sanki və bunu dərinlən hiss etmişdim. Anamın gözyaşları yol boyunca dayanmadı. Atam isə həmişə o məğrur rəftarıyla anamı təsəlli etdi. Yollarda dayandıq. Dənizi gördük. Ucsuz, mavi. Bir anda içmə bir ümid gəldi "hər şey gözəl olacaq" dedim öz özümə. O gündən sonra nə vaxt bu cümləni desəm məni qaranlıqdan çəkib çıxarar. "Hər şey gözəl olacaq". Ümidin cümlə halı idi sanki. Yaxşı düşünməyə başladığımda, yaxşı olacaqdı sanki hər şey. Anam bizə, pis şeylər ağılımıza gəldiyində, qorxduğumuzda həmişə göyə baxmamızı və Tanrım, bu kiçik bir uşağın duasıdır, yaxşı olmağımıza icazə ver nə olar Amin! deməyini söyləyirdi. Uşaqların duası qəbul olarmış. Mən yenə eyni şeyi etmişdim o gün və ondan sonrakı gün, günlər və hətta illər. Yeni bir evə köçdük. Kiçik, qutu kimi. Ömər ilə eyni otaqda qalırdıq çünki evimizdə çox otaq yox idi. Bir şey olmuşdu sanki mənə, böyümüşdüm. Anama, atama kömək edir, qardaşım ilə maraqlanır, məktəbə gedə bilməməyə baxmayaraq özümdən suallar uydurub onları həll edirdim.

Amma oxuya bilmirdim çünki bizim dilimizdə heçnə yox idi və buna çox kədərlənirdim. Anam ilə atamı mənim məktəbə davam etməm lazım olduğunu danışdıqlarını eşidəndə atdığım qışqırıq hələ də qulaqlarımdadır.

Elə sevinmişdim ki ruhumda bir şeylər qanadlanmışdı sanki. Göyə qaldırdım başımı və Tanrıya təşəkkür etdim. O qədər yaşanan hadisələri bir uşağın kiçik bir xoşbəxtlikdə (ki mənim üçün çox böyük bir xoşbəxtlik idi) unutması bu qədər asan idi . Uşaq kin tutmaz çünki, acı-ağrı bilməz, uşaq xoşbəxtlikdir. Bütün bu duyğuları böyüklər bilir, onlar öyrədirdi. Bəlkə də mən bunları öyrənməmək üçün böyümək istəmirdim ya da kiçik uşaqlar bu pis şeyləri öyrənməsin deyə müəllim olmaq istəyirdim. Bu həsrətim, istəyim bəlkə də yaşayacağım günlərin xəbərçisi idi. Alınımaya yazılmışdı bəlkə də. Günlər bir-biri ardına sıralanarkən mən səbirlə məktəbə gedəcəyim günü gözləyirdim. O gün gəlib çatmışdı. Atam ilə birlikdə tezdən yola düşmüşdük. Mən onsuzda gecədən belə yata bilməmişdim. Həyəcanımdan səhərə qədər yataqda dönmüşdüm. Məktəbə çatanda gördüm onu. Yanımdan gülümsəyərək keçdiyini dünən kimi xatırlayaram. Gözlərindəki işıq mənə daha ilk gündən keçmişdi. Məgər sonradan sehrli əlləriylə həyatıma toxunacaq adam, Zeynəb Müəllimimmiş. Müdirin otağına getdiyimizdə bizi orta boylu, əsmər, gülər üzlü bir adam qarşıladı. Adı Necdət olan bu bəy bizə çox yaxşı davrandı. Mən diqqətli bir şəkildə ətrafı araşdırarkən onlar danışdılar. Atam memar olduğu üçün Türkiyəyə tez-tez gəlib gedirdi. Türkcəni ana dili səviyyəsində bilməsə də ünsiyyət qura biləcək qədər danışa bilirdi. Bizə də bir neçə söz öyrətmişdi. Kim bilə bilər ki bir gün torpağından sürgünə göndərilib başqa bir ölkədə başqa bir həyat sürəcəyini? Mən danışmaları anlaya bilməsəm də atamın

ifadəsindən bəzi şeylərin tərs getdiyini anladım. Atam bir kağıza bir şeylər yazıb Necdət Bəyə verdi və biz çıxdıq. Atamdan soruşanda mənə : Məktəbdə Ərəbcə təhsil vermədikləri üçün mənə məktəbə yazma bilməyəcəklərini, amma mənə dinc və ağıllı bir uşaq kimi göründüyümü, bu barədə müəllimlərlə danışsın, mənə üçün bir şeylər edilib edilə bilməyəcəyini danışsın, buna görə də ünsiyyətə keçmək üçün atamın nömrəsini götürdüyünü söylədi.

Bir tərəfdən çox kədərlənsəm də Necdət Beyin mənə çıxarkən necə baxdığını düşündüyümdə içimdə bir ümid doğulmuşdu yenə. Atama kədərləndiyimi bildirməməyə çalışdım. Bunu nə qədər bacardım o uşaq yaşında bilmirəm lakin evə gedənə qədər susduğumuzu xatırlayıram.

Evə döndüyümüzdə anam hadisə qarşısında çox kədərləndi mən ona : Kədərlənmə Anacan Tanrı uşaqları çox sevir, mən dua edəcəyəm qəbul olacaq inan deyə təsəlli etdim. Bir neçə gün sonra Necdət Bəy atama zəng elədi və mənə xoşbəxtlikdən qışqırdığım xəbəri verdi. Məktəbdəki bir müəllim mənə könüllü olaraq hər gün Türkcə dərsləri verəcək. Bir il bu təhsili aldıqdan sonra mənə məktəbə başlama biləcəkdik. Bu möcüzə bir xəbər idi. Bizə Çərşənbə günü zəng etdilər.

Müəllimim Bazar ertəsi günü gələcəkdi. Nəhayət o gün gəldi çatdı. Mən tezdən qalxıb, anama kökə bişirməsi üçün kömək etdim və ən gözəl paltarımı geydim. Hərçənd evimizdən yalnız bir neçə parça əşya ala bilmişdik. Atamın iş tapa bilməməsinə görə yığdığımız pulla idarə edirdik. Anam da bizə ucuz bir neçə parça paltar ala bilmişdi. Amma mən xoşbəxtdim. Müəllimim gələcək idi və mən yeni şeylər öyrənəcəkdik. Bunun xoşbəxtliyiylə pəncərədə gözləyərkən müəllimim gəldi. Gülüşüylə içimi işıqlandıran, məktəbdə

gördüyüm qadın idi. Qaçaraq atıldım evdən, atamın mənə öyrətdiyi bir neçə söz Türkcəm ilə: Xoş gəldiniz Müəllimim dedim. O da mənə : Xoş gördük Rəna, mən Zeynəb müəlliməyəm dedi. Adımı bilməsi məni ayrıca xoşbəxt etmişdi. Tanış olduqdan sonra müəlliməm atamı nə edəcəyimiz mövzusunda məlumatlandırdı. Atam da mənə tərcümə etdi. Müəlliməm məktəbin mənə verdiyi kitabları verdi. Məktəbim bunu belə düşünmüşdü və bu bizi çox xoşbəxt etmişdi, duyğulandırmışdı. Atam utanaraq bu təhsilin maddi qarşılığını soruşduğunda müəlliməmin cavabı hamımızı ağlatdı. Dedi ki : "Nejat Bəy bu yaşadığınız vəziyyət hər kəsin başına gələ bilər. Sabahımız müəyyən deyil. Biz Türkiyə olaraq, hər şeydən əvvəl pedaqoq şəxsiyyətimiz, daha əhəmiyyətli insan olaraq sizin və uşaqlarınız üçün əlimizdən gələni etməyə hazırıq. Onlar da bizim balalarımızdır. Siz bunları düşünməyin. Rəna çox ağıllı bir uşağa bənzəyir. Biz Rəna üçün nə edilə bilər onu danışaq" dedi o mələk gülümsəməsiylə. Səbirlə, atamın mənə nə dediyini söyləməsini gözləyirdim. Atam izah edəndə ağladığımı xatırlayıram. İçimdə özümə belə demişdim : "Əlimdən gələnin çoxunu edəcəyimə dair özümə söz verirəm" Günlər, aylar keçirdi mən sürətlə öyrənirdim. Zeynəb Müəllimim məmnun idi məndən. Zeynəb Müəllimimin yalnız dərslər olaraq deyil, həyatıma qatdığı min bir gözəllik, təcrübələri mənim bu gün ən böyük sərvətlərimdəndir. O qədər çox şey paylaşdı ki ona olan minnətimi ömrüm boyu ödəyə bilmərəm. Mən ibtidai məktəb, orta məktəb sonra İzmir İctimai Elmlər Liseyini qazanmışdım. Bu müddətdə biz Türkiyəyə öz vətənimiz kimi öyrəşdik, o qədər mənimsədik ki təkrar Suriyaya dönməməyə qərar verdik. Zeynəb Müəlliməmlə əlaqəmi heç vaxt kəsmədim.

Həftəlik ziyarətlərinə gəldirdim. Zamanın axışına mane olmaq namümkün olduğundan sürətlə axıb getdi illər. Mən Ankara Universiteti Sınıf Müəllimliyi fakültəsini qəbul olmuşdum. Hər kəs buna çox sevindi. Bu sırada atam işlərini yoluna qoydu, anam çox yaxşı qonşular qazanmışdı, Ömər ibtidai məktəbi bitirmişdi. Məktəbi bitirdikdən sonra dərhal təyinatım verildi. Üstəlik Kuyucakda oxuduğum Atatürk İbtidai təhsil Məktəbinə. Bu xəbər ailəmi, məni və Zeynəb Müəlliməmi çox xoşbəxt etdi. İlk vəzifə günüm gəlib çatmışdı. İlk dərslərimdə uşaqlarıma hekayəmi izah etdim və onlara dedim ki : " Həyat elə bir şeydir ki qıvrımlı bir dağ kimidir bu yol. Döndüyünüz hər döngədə qarşınıza nə çıxacağını bilmədiyiniz bir yoldur. Lakin yolda irəliləyərkən sürətinizi nizamlarsınızsa edəcəyiniz hücum üçün düşünmə şansınız ola bilər. İnsanın başına bu həyatda hər şeyin gəlməsi mümkündür. Siz yetər ki mübarizə aparın. Yetər ki mübarizəniz "insani" olsun. Olsun ki əlbət qarşılığını ala bilərsiniz. Var olma mübarizəniz sizin qaranlığınızı işıqlıq edəcək. İnsanlara toxunun. Toxunun ki taclansın güllülər, yaşllaşsın hər yer. Və unutmayın uşaqlar, Tanrı uşaqların duasını əsla geri çevirməz. Ümidiniz işıqlansın, qanadlarınız həmişə çırpılsın. Beləcə bu günə gəldim. Belə bir mübarizədən, çətinlikdən insanca gördüyümüz rəftar və dözmə qüdrətimizlə bu günə gəldik. İndi ölkəm kimi mənimsədiyim Türkiyə cümhuriyyətinə, və bizi özü kimi görən, heç incitməyən, qaranlığımıza ümid olan, başda Zeynəb Müəlliməm olmaqla bütün Türk millətinə ürəkdən təşəkkür edirəm.

UPANJE TEME

Deniz OCAK

Žalost je bila. Sem razpokan. Večina tudi zamerljiv. Sem bil majhen otrok, bil sem kot mavrica v duhu veselja, ki teče v teh letih..Bela krila je moje upanje. Otroci vedno razmišljati o dobrih stvareh, z mojih mislih, vse svoje življenje, in v imenu svoje države, bi si predstavljam. Nekega dne, ko sem pripravil naš dom oblečen, da gredo v šolo z zelo visoko glas tresel. Pred potresom sem mislil, ker nisem vedel, kaj je vojna. Sem v igri igramo, kot je bil še otrok sem videl samo kri teče iz rane. Čakal sem zvok do konca tako, da je ni. Videli smo veliko ljudi, ki so videli vojake po begu iz kraja v kraj. Ta pobeg, ta oznoka ni bil tako nedolžen, kot igramo našo igro kot otrok. Videl vojaki streljanje teče kri od ljudi, ki so padli na tla, v zraku skoraj mrtvo telo. Dni je bilo porabljenih dni in se ne konča v tistem času ni bilo veliko prijaznejši zaznavanje, ki se zdaj imenuje "divjaštvo" sem tudi pogoj. Nismo zapusti hišo, nisem smejal na našem obrazu medtem ko smo bili srečna. Moja mama, je bil moj oče govoril, da kaj ne bi prenehali jokati. Razumemo tudi, da so nekateri od nas nekatere stvari, ki jih ne bi mislili, da naših otrok. Bil sem otrok iz premožne družine. Dva brata smo. Imeli smo srečno družino, ki vojaki porušili hišo, dokler nam pošljete deželo smo se rodili. Razumem, kaj je nekako moji prijatelji, moja hiša, smo zapustili kraj sem odraščal naenkrat. Preselili smo se na mesto, ki sem jih videl. Kraj, ne razumem ničesar o tem, kaj govorijo. Moja mama neprestano joka, njen oče, da bi bilo vse v redu, pravi, ni treba skrbeti. Torej, zakaj moja mama joka? To je bilo, zakaj vojaki porušiti našo hišo? Še več, še nikoli jih nisem videl. Moja mama, je bil moj oče jih je razjezila me zanima, če je mislil pri tej starosti. Vsi naši igrač igramo z bratom je bil razblinili. Poleg tega bi bil moj oče nam jih storili. Moj oče je bil arhitekt, ime Nejad. Moja mama je bila gospodinja, ime Zehra. Moj brat Omar in jaz Rana. To je, da imamo. Štirje ljudje v našem svetu; vedo zlo, življenje, ki ni ena oseba poškodoval, smo prizadeti naši ne vedo, kje smo živeli priljubljene. Prispeli smo, kraj, smo morali priti namesto imena Kuyucak. To je bil okraj Aydın. Na poti, moj oče in mati Kuyucak je majhno mesto, tam je življenje je primerno za nas, moj oče, ker je bil Aydın veliko mesto, morda je bil v prepričanju, da se bo lahko najti delo, in sem slišal veliko stvari. Najpomembneje pa je, če smo tukaj "izgnanstvu" smo bili. Turčija je odprla svoja vrata za nas."Ustrelil" mislim, da je beseda poudarek. Čeprav razumem pomen besede, kot če bi bila žalost v besedah in sem čutil globoko. Solze moje matere izginejo poti. Moj oče je vedno imela moja mama tolažila z ošabni odnos. Ustavili smo se na cesti. Videli smo na morje. Neskončno modro. Nenadoma sem prišel v upanju, da "bo vse v redu,« sem si rekel. Od takrat, ko sem rekel, ta stavek me vleči iz temne cone. "Vse bo v redu". Upam, da čeprav je bil stavek vojskovanje. Ne, ko sem začel razmišljati, če je vse, kar se je dogajalo, da je dobro. Mama nas je najslabša stvar, ko gre za naš um je vedno strah, če gledamo v nebo in naš Bog, je molitev za otroka, kaj pa nam bo dobro Amen! Povedal nam je povedal. To bi sprejeli molitve otrok. Še vedno isto stvar sem naredil tisti dan in naslednji dan, dni in celo let. Preselili smo se na nov dom. Majhen, kot škatle. Bili smo nastanjeni v isti sobi z Omarjem, ker ni bilo dovolj prostora v naši hiši. Jaz, kot da se ni nič zgodilo, sem odraščal. Mama, pomaga očetu, ki se ukvarjajo z bratom, grem v šolo, kljub njihovo reševanje sledili mojih vprašanj.Ampak ga nisem prebral, ker nisem napisal niti besede v našem jeziku, in sem bil zelo razburjen zaradi tega.

Vrgel sem svojega očeta, ko sem jih slišal govoriti z mojo mamo, da naj nadaljuje svojo šolo še vedno kriči na uho. Bil sem tako vesel, da sem imel nekaj v moji duši krila tako govoriti. Dvignil sem glavo proti nebu in se zahvalil Bogu. Na dogodkih, ki jih otrok doživeli v majhnem sreče (ki je bil velik sreče zame) ni bilo težko pozabiti, da je to. Otroci ne bi mogel imeti zamere, ker ve, bolečino, je otrok srečen. Vsi vedo, velike nasprotja teh občutkov, ki jih je bilo poučevanje. Da morda nisem hotel odrasti, da jih ali majhne otroke naučiti se učijo slabe stvari, je želel postati učitelj. To hrepenenje, želja mi je da sem morda znanilec dan bom živijo. Morda je bilo napisano na mojem čelu. Dni po drugem razporejanje sem potrpežljivo čakala na dan, ko sem šel v šolo. Ta dan je prišel. Smo padli skupaj z očetom zgodaj na cesti. Jaz že ne bi mogel niti spati tisto noč. Sem se premetavala v postelji do jutra, iz mojega navdušenja. Videl sem ga, ko smo prišli v šolo. Še vedno se spominjam kot včeraj prehod nasmejan moje strani. Svetloba v očeh me je minilo od prvega dne. Izkazalo se je, da se dotaknete svoje življenje s čarobno roko osebe pozneje, moj učitelj Zeynep. Srednje velika nas, ko gremo v ravnateljstvo pisarno, brineta, nasmejan obraz pozdravil človeka. Ti fantje nas obravnavajo zelo dobro Necdet ime. Govoril sem jih skrbno preučuje okoli. Moj oče je bil arhitekt prišel v Turčiji za skupne stroške. Stopnja jezik Turški mati mogel govoriti dovolj za komunikacijo, ne da bi vedel. Prav tako je učil nam nekaj besed. Kdo ve, kaj bo to trajalo še eno življenjsko obliko je bil poslan v izgnanstvo v drugi državi, iz enega dneva zemlje? Razumel sem, da je nekaj šlo narobe v pogovorih ne morem izraziti mojega očeta. Moj oče je pisal nekaj na papir dal Necdet Bey in smo se podali. Prosim, da mi je oče povedal: mi ne more rešiti iz šole, ker ne arabsko izobraževanja v šoli, ampak moj dober in sem videti kot pametni otrok, se pogovorite s temi

zadevami učitelja za mene, govorijo kaj storiti, se ne more storiti, zato je dejal, bo očetovo številko za stik. Po eni strani sem tudi zelo žalosten je Gospod Necdet rodil upanje na mene, ko sem razmišljati o tem, kako odhodu še enkrat pogledati. Žal mi je, sem poskušal prikriti svojega očeta. Ne vem, kako mi je uspelo, da to storite v starosti mojih otroških, vendar se spomnim, ko smo utihnil, dokler ne gremo domov. Zelo žalujejo mojo mamo jokati spričo dogodkov, ki smo se vrnili domov Rekel sem ji: Ne skrbi mama, Bog ljubi otroci zelo veliko, verjamem, da ga bo potolažil sprejeti moli. Nekaj dni kasneje je oče poklical in mi je dal novico, da je Gospod Necdet krik sreče. Turški lekcije učitelj na šoli, bi to mi daje vsak dan kot prostovoljec. Ko sem pred letom dobil to usposabljanje lahko začeli mi pretvarja v šolo. To je odlična novica. Klicali so nas v sredo. Moja učitelj je bil dan naslednji ponedeljek in bi me tudi vprašal, kako to navdušenje zdaj. Končno je prišel dan, na nas. Vstal sem zgodaj, sem pomagala moja mama za peko žemljic in sem nosila najlepšo obleko. Čeprav je bilo le nekaj kosov pohištva lahko dobili našo hišo. Bili smo nabrali zaradi naše nezmožnosti, da bi našli nekaj očetovi poslovne administracije. Moja mama je bila možnost, da nam je dobiti poceni način, nekaj kosov oblačil. Ampak sem bil, čeprav sem bil vesel, sem hvala bogu. Moja učiteljica bi prišla in jaz bi se naučili nekaj novega. Okno sreča, medtem ko čakajo na učitelja končno prišel. Tukaj je vaš glas! Osvetljevanje notranjosti z nasmehom, je bila ženska, ki sem videla v šoli. Sem vrgel pobeg od doma, moj oče me je naučil nekaj besed z moje turško: Dobrodošli Moja učiteljica je dejal. Rekla mi je: Hvala Rana, sem rekel Zeynep. Koraki so se prav tako me veseli, da veš. Po seznanjanju učiteljev obveščeni o tem, kaj storiti z mojim očetom. Moj oče je preveden zame. Moja učiteljica mi je dala knjigo, ki jo je dal šolo. Moja šola je celo pomislil, da je, in to je bilo nam

zelo vesel, neizrekljivo. Moj oče je jokal z zadrego, ko nas je moj učitelj, naj odgovori na vsebinske določbe tega usposabljanja. Dejal je: "Gospod Nejat je ta situacija se lahko zgodi vsakomur. Jutri našega nejasna. Mi, kot je Turčija, smo vzgojiteljev identitete pred vsem, kar je še pomembnejše kot človeško bitje za vas in vaše otroke so pripravljene, da po svojih najboljših močeh. So naši potomci. Misliš, da jih. Rana izgleda zelo pametno fant. Govorimo o tem, kaj je mogoče storiti, da bi mu Rana "je dejal z nasmeškom angel. Potrpežljivo, sem čakal na moj oče mi je povedal, kaj je rekel. Spomnim se jokal, ko je rekel moj oče. sem povedal, sem od znotraj, kot sledi: "da sem naredil več kot po svojih najboljših močeh, obljubim sam" Dnevi dni, mesecev, mesecev preganja, sem se hitro učenje. Zeynep moja učiteljica je bila zadovoljna z mano. Zeynep ne samo moj učiteljica seveda, lepota, da je moje življenje tisočkrat, eden izmed mojih največjih izkušenj moje sreče danes. Delila sva toliko stvari, da sem mu ne more plačati življenje hvaležnosti, da sem slišal. Jaz osnovni, srednji Izmir rekel sem dobil družbene vede visoka šola. V tem času smo se uporabljala kot svoje domovine v Turčiji, smo sprejeli tako zelo, da smo se odločili, da ne se vrnemo nazaj v Sirijo. I cut moj učitelj Zeynep v stik z mano sploh. Nikoli nisem zamudil svoje tedenske obiske. Da bi preprečili tok časa je bil hitro odplavilo zaradi namümk let. Sem osvojil Teaching oddelek razreda na univerzi v Ankari.

Vsi so bili zelo veseli tega primera. Medtem pa je moj oče dal na poti do dela, moja mama je zelo so dobri sosede pridobila, je Omar končal tudi osnovno šolo. sem bil imenovan takoj po končani šoli. Poleg tega sem prebral v Kuyucak Ataturk Osnovna Šola. Ta novica je moja družina, jaz in moj učitelj je bil zelo vesela kot Zeynep. Prva naloga je prišel celo dni. Prva lekcija, ki sem povedal svojo zgodbo, da svoje otroke in sem jim rekel: "Življenje je kot ukrivljenih gore, tako da je nekaj v tej smeri. Eden od načinov, da veste, kaj bi se ti soočajo na vsakem vašem obrniti nazaj. Ampak lahko imeli priložnost, da razmišljajo o potezah, ki bi si prilagodite hitrost na cesti napreduje. Vse je mogoče v to življenje ni začetek človeka. Daj vaš boj dovolj. Dovolj za boj proti "človek" dobili. Ali je to prav gotovo, da boste lahko dobili svoj denar. Tam se bo borila, da bi svojo svetlo temo. Dotaknite ljudi. Krona na dotik, da je nasme, kjerkoli dobiš zeleno. In ne pozabite na otroke, otroci molijo Bog ne bo nikoli obrniti nazaj. Upam si prižgal, svoja krila so vedno pretepli, poskušali življenje v tej zgodbi. In zato sem prišel na ta dan. Iz takšnega boja, vidimo ravnati humano brez težav in so prišli, da se zanesejo na naši kudretim danes. Zdaj sem sprejel kot moji državi Republiki Turčiji, in nas je, tako kot on, nikoli ne boli, upam, da iskreno naša tema, še posebej kot moja učiteljica Zeynep hvala za vse turške ljudi na.